

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἢν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2000 • ΤΕΥΧΟΣ 13

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐρχισε ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν	σελ. 1
Ἱερά Σύνοδος - Ἐγκύκλιος 2698	σελ. 3
Μήνυμα Πανελληνίου Μοναστικοῦ Συνεδρίου	σελ. 5
Μακ. Ἀρχιεπ. κ.κ. Χριστοδούλου, Ἡ Διαγραφὴ τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τῆς ταυτότητος	σελ. 6
10 ἐρωτήματα γιὰ τῆς συνειδήσεις ὅσων κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία	σελ. 8
Πρὸς ἓνα νέο Διεθνὲς Δίκαιο	σελ. 13
Ἀντιφάσεις περὶ ἐλευθερίας τοῦ λόγου	σελ. 15
Σχόλια στό νόμο γιὰ τὴν ἴδρυση τῆς EUROPOL	σελ. 17
Φτιάχνουν μειονότητες	σελ. 19
Ἄλλου καὶ ἐδῶ	σελ. 20
Μηχανισμοὶ «προστασίας» καὶ «ἀνεξάρτητοι» φορεῖς φαλκιδεύουν τὴν δημοκρατία	σελ. 21
Κριτικὴ στὴν ἀπόφαση τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων	σελ. 23
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 24

ΑΡΧΙΣΕ Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Η μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπελέγη συμβολικά γιὰ νὰ ἀρχίσει ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν γιὰ τὴ διενέργεια δημοψηφίσματος, προκειμένου ὁ ἴδιος ὁ λαὸς νὰ ἀποφανθεῖ ἂν ἐπιθυμεῖ ἢ ὄχι τὴν ἀναγραφὴ τοῦ θρησκευματος στὰ δελτία ταυτοτήτων. Καὶ βεβαίως οἱ πάντες γνωρίζουν - αὐτὸ ἔδειξαν καὶ οἱ λαμπρὲς λαοσυνάξεις ἀλλὰ καὶ οἱ δημοσκοπήσεις - ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειονοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπιθυμεῖ τὴν ἀναγραφὴ.

Ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν θὰ συνεχισθεῖ, πάλι συμβολικά, μέχρι τὴν ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (25 Μαρτίου 2001).

Στὴ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο τῆς 31.8.2000, τὴν ὁποία δημοσιεύουμε ὀλόκληρη, μπορεῖ νὰ δεῖ κανεὶς πῶς ἔχει τὸ θέμα καὶ γιὰ ποιούς λόγους, ὄχι ἀπλῶς ἀξίζει, ἀλλὰ **πρέπει ὅλοι νὰ ὑπογράψουμε** τὰ σχετικὰ ἔντυπα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος μᾶς παρακαλεῖ καὶ μᾶς προτρέπει νὰ τὸ κάνουμε.

Αὐτοὶ πού τρέμουν ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν, ἀρχισαν ἤδη τῆς ἀπειλῆς, τῆς πιέσεως καὶ τὴν παραπληροφόρηση. Τὴν ποιότητα ὅμως καὶ τὸ εἰδικὸ βάρος τῆς ἠθικῆς προσωπικότητός μας, τὸ φανερώνουμε ἀκριβῶς στό βαθμὸ πού δὲν ὑποκύπτουμε στῆς πιέσεις καὶ στῆς ἄμεσες ἢ ἔμμεσες ἀπειλές.

Ἐπαντώντας στήν ἀντιεκκλησιαστική παραπληροφόρηση, θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μέ τήν πρωτοβουλία της αὐτή κάθε ἄλλο παρά διχάζει τό λαό, ὅπως τήν κατηγοροῦν αὐτοί πού φοβοῦνται τό ἀποτέλεσμα τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν.

Ἡ κίνηση τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν ἀποτελεῖ ἐμβάθυνση τῆς πρωτογενοῦς δημοκρατίας μέσα στήν κοινωνία τῶν πολιτῶν. Μέ βάση ἕξ ἄλλου τή λογική τῆς ἀποφυγῆς τοῦ διχασμοῦ, θά μπορούσε κανείς νά φθάσει στήν ἄρνηση τῆς δημοκρατίας, στήν ἄρνηση δηλαδή τοῦ δικαιώματος νά ἔχει κάποιος διαφορετική γνώμη καί νά τήν ἐκφράζει χωρίς νά φοβᾶται.

Τή στιγμή πού ἐπιχειροῦν νά περιθωριοποιήσουν τήν Ἐκκλησία καί νά τήν φιμώσουν, τήν κατηγοροῦν κιόλας ἀπό πάνω ὅτι διχάζει τό λαό. Εἶναι σά νά προσπαθοῦν νά σοῦ στερήσουν τόν ἀέρα πού ἀναπνέεις καί ἐπειδή ἐσύ ἀγωνίζεσαι, ἀντιδρᾷς καί καλεῖς σέ βοήθεια, σέ κατηγοροῦν ὅτι μ' αὐτό τόν τρόπο διχάζεις τούς ἀνθρώπους.

Ἡ ἀνυποχώρητη στάση τῶν κρατούντων ἐπιβεβαιώνει τήν ἀλήθεια ὅσων ἔχουν καταγγελεῖ τόν τελευταῖο καιρό, ὅτι ἔχουν ἀναλάβει δεσμεύσεις στό θέμα αὐτό πρὶν ἀπό τίς ἐκλογές ὑποκύπτοντας σέ ἔξωθεν πιέσεις. Ὅπως κατήγγειλε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἄνομα συμφέροντα ἐπιχειροῦν νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία.

Προβάλλουν τήν ἔνσταση μερικοί: μά πῶς θά ζήσω χωρίς ταυτότητα; Ἐδῶ καλλιεργεῖται μιὰ σύγχυση. Τό ἔντυπο πού ὑπογράφου-

με δέν εἶναι μιὰ δήλωση γιά τό ἐάν θά πάρω ἢ ὄχι ταυτότητα, ἀλλά ἔκφραση τῆς ἐπιθυμίας μας νά γίνει δημοψήφισμα, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ λαός νά πει τή γνώμη του στό σημαντικό αὐτό ἐθνικό καί κοινωνικό θέμα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματοῦ στά δελτία ταυτοτήτων.

Ἐπίσης θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι ὅλα τά ἔντυπα μέ τά ἑκατομμύρια τῶν ὑπογραφῶν θά κατατεθοῦν σέ συμβολαιογράφο τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος καί θά ἐκδώσει σχετική βεβαίωση ἢ ὁποία θά κατατεθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία στόν κύριο Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας. Μέ ἄλλα λόγια, δέν θά εἶναι στή διάθεση τῶν κρατούντων τά ὀνόματα τῶν ὑπογραφόντων, ὥστε τυχόν νά γίνουν οἱ ἴδιοι ἀντικείμενο δυσμενοῦς μεταχειρίσεως. Αὐτό ἄλλωστε θά ἦταν καί κραυγαλέα ἀντίφαση ἐκ μέρους τῶν κρατούντων, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν ἐξ ἀρχῆς τό ὅλο θέμα στή βάση τῆς προστασίας τῶν δικαιωμάτων. Αὐτοί λοιπόν πού κόπτονται γιά τό δικαίωμα τῶν ὁποίων θρησκευτικῶν μειονοτήτων νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα καί χωρίς συνέπειες, δέν θά πρέπει νά σεβασθοῦν καί γιά τή συντριπτική πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τό ἴδιο δικαίωμα;

Ὁ ἑλληνικός λαός θά ἀνταποκριθεῖ στό κάλεσμα τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, γνωρίζοντας ὅτι δέν ἀγωνιζόμαστε μόνο γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά τό σήμερον, ἀλλά καί γιά τά παιδιά μας καί γιά τό αὔριο καί γιά τόν τόπο μας.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ἡ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ εὐχαριστεῖ καρδιακῶς τούς φίλους ἀναγνώστες γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἠθική καί οικονομική ἐνίσχυσή τους.

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι τό περιοδικό κυκλοφορεῖ δωρεάν. Ὅποιος θέλει καί δύναται, μπορεῖ νά βοηθήσει. Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι γιά λόγους καθαρά πρακτικούς τό ἔντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς μπαίνει σέ κάθε τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ. Αὐτό δέν σημαίνει σέ καμία περίπτωση ὅτι κάθε φορά θά πρέπει κάποιος νά στέλνει χρήματα.

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2698 - 31 Αύγουστου 2000**

*Πρός
Τόν Ἱερόν Κληρὸν
καὶ τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Γνωρίζετε ὅτι ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ ἀπασχολεῖ τὴν Πατρίδα μας τὸ θέμα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ Θρησκευματος στὰ Δελτία Ταυτοτήτων, γιατί εἶναι ἓνα σοβαρὸ ζήτημα πού συνδέεται τόσο μέ τὴν προσωπική μας πίστη, ὅσο καὶ μέ τὴν παράδοσή μας, ἢ ὁποία καλλιεργήθηκε αἰῶνες στὸν τόπο αὐτό.

Ἐπίσης γνωρίζετε ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποφάσισε νά προχωρήσει σέ μία δημοψηφισματικὴ πρωτοβουλία τῶν πολιτῶν, δηλαδή νά γίνεῖ συλλογὴ ὑπογραφῶν, ὥστε ἡ Κυβέρνηση νά εἰσαγάγει πρόταση στό Κοινοβούλιο καὶ ἐκεῖνο νά ἀποφασίσει, σύμφωνα μέ σχετικὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος, τὴν διενέργεια δημοψηφισματος, γιά νά ἐκφρασθεῖ ἡ βούληση τοῦ Λαοῦ πάνω στό θέμα τῆς ἀναγραφῆς ἢ μὴ τοῦ Θρησκευματος στὰ Δελτία Ταυτοτήτων.

Μέ τὴν ἐνέργεια αὐτὴ ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν διοργανώνει δημοψήφισμα στοὺς Ναοὺς, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ πιστοὶ «ἐκτίθενται» νά ἐκφράσουν «ἓνα προσωπικό δεδομένο», **δηλώνουν ὅμως, ὅτι θέλουν νά γίνεῖ δημοψήφισμα, ὥστε μέ τρόπο μυστικό νά ἐκφράσουν τὴν γνώμη τους, θετική ἢ ἀρνητική.** Ἐτσι διασφαλίζεται ἡ ἐλευθερία τῆς ἐπιλογῆς τους, χωρίς νά ὑφίστανται ἄλλες συνέπειες. Δίδεται ἐπίσης ἡ δυνατότητα νά ὑπογράψουν ὅσοι θέλουν νά γίνεῖ δημοψήφισμα, γιά νά ἐκφράσουν ἔστω ἀκόμη καὶ ἀρνητικὴ ἀποψη. Ἡ Ἀπόφαση τῆς Ἱεραῦς Συνόδου γιά συλλογὴ ὑπογραφῶν ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθυμίας σας, ὅπως ἐκφράσθηκε εἴτε μέ ψηφίσματα καὶ διαμαρτυρίες, εἴτε μέ τίς συγκλονιστικὲς σέ πληθος, ἐνθουσιασμό καὶ εὐπρέπεια «λαοσυνάξεις» στὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Ἀθήνα.

Βεβαίως ἡ ἀναγραφὴ τοῦ Θρησκευματος στὰ Δελτία ταυτοτήτων δέν εἶναι Δογματικὸ θέμα, πού σημαίνει ὅτι οὔτε ἐνισχύεται ἢ

πίστη μας ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναγραφὴ, οὔτε κλονίζεται ἢ πίστη μας ἀπὸ τὴν μὴ ἀναγραφὴ τοῦ Θρησκευματος. Ἡ πίστη εἶναι ἐσωτερικὸ δῶμα, εἶναι, στὴν πραγματικότητα, προσωπικὴ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν Θεό, πού ἐπιτυγχάνεται μέσα στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Στὸν ὕμνο τῆς πίστεως, ὅπως ἐκφράζεται στὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων» (Ἐβρ. ια' 33, 34). Καὶ αὐτὰ γίνονται, γιατί ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἔχει κοινωνία μέ τὸν Θεό. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς θά πεῖ ὅτι ἡ πίστη εἶναι δύναμη σχετικὴ ἢ σχέση δραστικὴ τῆς ὑπερφυοῦς ἀμέσου τελείας ἐνώσεως τοῦ πιστεύοντος μέ τὸν πιστευόμενον Θεό. Ἐπειτα, τὰ ὑποστατικά ἰδιώματα καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τῶν προσώπων δέν περιορίζονται, οὔτε ἐκφράζονται ἀπόλυτα μέ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις, ἀφοῦ, κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, μεγάλη σημασία ἔχει «ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελὲς» (Α' Πέτρ. γ', 4) πού εἶναι τὸ πραγματικὸ πρόσωπο.

Ὅμως, δέν μπορεῖ κανεὶς νά παραθεωρήσει, ὅτι ἡ πίστη, καίτοι εἶναι προσωπικὸ δῶμα, ἐκφράζεται καὶ ἐκδηλώνεται ἐξωτερικά καὶ ἱστορικά, ἀλλάζοντας τὰ κοινωνικά πράγματα καὶ μεταμορφώνοντας τὴν κοινωνία καὶ τὸν κόσμον. Πόσες ἀλλαγές δέν ἔγιναν στὴν πορεία τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὴν δύναμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀπολογητῶν, Πατέρων, Ὁμολογητῶν, Μαρτύρων, Ὁσίων καὶ ἐν γένει ἀνθρώπων πού ἐμπνέονταν ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ! Ὅποτε, ὅλη αὐτὴ ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, δημιούργησε ἓνα θαυμάσιο πολιτισμὸ, μία ἰσορροπημένη κοινωνικὴ ζωὴ, πού ἀποτελεῖ τὸ «ἱστορικὸ σῶμα» τοῦ

Χριστιανισμού μέ τήν οἰκουμενική καί ἀναγεννητική διάστασή του. Καί δέν μπορεῖ κανεῖς νά ἰσχυρισθεῖ, ὅτι πιστεύει στόν Θεό, ὅταν καταργεῖται καί μωλωπίζεται τό «ἱστορικό σῶμα» τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αἰσθανόμαστε θαυύτατο συγκλονισμό, ὅταν εἰσερχόμαστε στούς Ναούς μας, συμμετέχουμε στίς λατρευτικές μας συνάξεις καί ἔχουμε τήν αἴσθηση, ὅτι ἐρχόμαστε σέ σχέση μέ τήν ὅλη Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση καί τόν πολιτισμό πού δημιούργησε εἰκόνες, ὑμνογραφικά κείμενα, δομή τῆς λατρείας, μουσική, ἀρχιτεκτονική κλπ. τῆς Πίστεως καί τῆς Παραδόσεως μας πού διαποτίζουν ὅλες τίς πτυχές τῆς ζωῆς μας, δημοσίας καί ἰδιωτικῆς.

Ἐπομένως, ὡς Ὁρθόδοξοι Ἑλληνες Χριστιανοί, εἴμαστε πολύ εὐαίσθητοι στό θέμα τῆς Πίστεως, ἀλλά καί στό θέμα τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ «ἱστορικοῦ σώματος» τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθῶς ἐπίσης καί στόν ἰδιότυπο «πολιτιστικό διασμό», πού γίνεται ἀπό ἄγευστους αὐτῆς τῆς παραδόσεως. Καί δέν μπορούμε νά μένουμε ἀπαθείς σέ λεγομένους «πολιτιστικούς ἐκσυγχρονισμούς», ὅταν αὐτό ἔχει συνέπειες στήν ὅλη διαχρονική μας παράδοση.

Εἶναι ἐνδεχόμενο νά ἐρμηνεύουν μερικοί ὡς πολιτική πράξη τήν συλλογή ὑπογραφῶν, προκειμένου νά ἐνεργοποιηθεῖ τό ἄρθρο 44 τοῦ Συντάγματος γιά τήν διενέργεια δημοψηφίσματος σχετικά μέ τήν ἀναγραφή τοῦ Θρησκευματος στά Δελτία Ταυτοτήτων. Ἀλλά καί στήν ἀποψη αὐτή ἔχουμε νά ἀντιτείνουμε, ὅτι ἐκτός τοῦ ὅτι εἴμαστε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, συγχρόνως εἴμαστε καί Ἑλληνες Πολίτες καί γι' αὐτόν τόν λόγο ἔχουμε τήν δυνατότητα νά ἐκφραζόμαστε πάνω σέ ὅλα τά θέματα πού μᾶς ἀφοροῦν. Ἄλλωστε δέν νομίζουμε, ὅτι ὑπάρχουν πρῶτης, δευτέρας καί τρίτης κατηγορίας πολίτες, γιατί μιά τέτοια διάκριση παραπέμπει στήν ἐπικίνδυνη νεοταξική ἀντίληψη, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νά ἐπιβληθεῖ στίς σύγχρονες κοινωνίες καί διακρίνει τάξεις στήν κοινωνία, ὅπως τήν «εἰδικευμένη τάξη» τῶν πολιτῶν καί τό λεγόμενο «ζαλισμένο κοπάδι» καί προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλει τήν «δημοκρατία τοῦ θεατῆ», σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ πολὺς λαός θά ὑπακούει ἀπλῶς στίς ἀποφάσεις τῆς

«τάξης τῶν εἰδημόνων». Ἐπίσης εἶναι γνωστόν, ὅτι ὑπάρχει διάκριση μεταξύ κομματισμοῦ καί πολιτικῆς, καί ἐπομένως ἡ ὅλη ζωή τῆς Ἐκκλησίας, θεωρεῖται πολιτική, ἀφοῦ προσδιορίζει τήν ζωή τῆς πόλης καί ἀσχολεῖται μέ τά ἀνθρωπολογικά καί κοινωνικά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων, χωρίς βέβαια νά κομματίζεται. Ἄλλωστε ἡ ταύτιση πολιτικῆς καί κομματισμοῦ εἶναι πολύ ἐπικίνδυνη, ὡσάν νά ἰσχυρίζομαστε ὅτι πολιτικοὶ ἀνθρωποεῖναι μόνον ὅσοι ἐμπλέκονται σέ κομματικές διεργασίες καί ὄχι ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τά προβλήματα τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία ἐπομένως, εἰσέρχεται στήν κομματιασμένη κοινωνία καί τήν ὁδηγεῖ στήν ἐν Χριστῷ κοινωνία καί ἐνότητα.

Ἐπειτα, ἡ ἐπιθυμία μας νά γίνει δημοψηφισμα, προκειμένου νά ἐκφράσουμε τήν ἀποψη μας γιά τήν ἀναγραφή ἢ μὴ τοῦ Θρησκευματος στά Δελτία Ταυτοτήτων, εἶναι ἀναφαίρετο δημοκρατικό μας δικαίωμα, ὅπως τό ἔχουν διατυπώσει κατὰ τό παρελθόν καί στήν Ἑλλάδα δημοκρατικοὶ ἄνδρες, ἀλλά ἔχει ἄμεση πρακτική ἐφαρμογή καί στίς χώρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, ἀφοῦ σέ ὅλες σχεδόν τίς Εὐρωπαϊκές Χώρες, κάθε χρόνο, γίνονται δημοψηφίσματα γιά ἔθνικά καί κοινωνικά ζητήματα. Καί ἓνα θέμα, ὅπως ἡ ἀναγραφή τοῦ Θρησκευματος στά Δελτία Ταυτοτήτων, πού ἀπασχόλησε τρεῖς μῆνες μέχρι τώρα τήν Πατρίδα μας, φαίνεται ὅτι εἶναι ἓνα σοβαρό θέμα, ἀφοῦ συνδέεται καί μέ ἐνδεχόμενες ἄλλες ἀλλαγές καί ἐκφράζεται ὡς προσπάθεια περιθωριοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Παραδόσεως τοῦ τόπου.

Γιά ὅλους αὐτούς τοὺς λόγους ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρακαλεῖ καί προτρέπει τοὺς Ἑλληνες πολίτες, νά ὑπογράψουν ἀδίαστα τό σχετικό ἔντυπο τό ὁποῖο θά κυκλοφορήσει, ὥστε τό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, τό προπύργιο τῆς Δημοκρατίας, νά ἀποφασίσει τήν διενέργεια δημοψηφίσματος, γιά νά ἐκφρασθεῖ ἢ βούληση τοῦ Λαοῦ, ἂν θά ἀναγραφεῖ ἢ ὄχι τό Θρησκευμα στά Δελτία Ταυτοτήτων. Εἶναι ἓνα θέμα, τό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά κλείσει μέ μία μονομερῆ ἀπόφαση. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά βοηθηθεῖ καί ἡ Πολιτεία, γιατί ἂν σέ ἓνα τέτοιο σοβαρό θέμα παραμένη πικρία στόν

Λαό, ότι παραβιάστηκε ή δεν εισακούστηκε ή θέλησή του ή ότι τραυματίζεται ή πολιτιστική του παράδοση, αυτό θά έχει και άλλες κοινωνικές συνέπειες.

Συγχρόνως, ή Ίερά Σύνοδος καλεϊ τούς πιστούς νά διατηρήσουν ύψηλό τό ύγιές εκκλησιαστικό τους φρόνημα και νά μήν επιτρέψουν νά καμφθεί από ένδεχόμενες πιέσεις, από όπουδήποτε κι άν προέλθουν, οί όποίες άντιστρατεύονται τήν συνείδηση του ΄Ορθοδόξου πιστού Έλληνικού Λαού, πού θεωρεί τήν ΄Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη του ως βασικό στοιχείο τής ιδιοπροσωπίας του.

Ή Ίερά Σύνοδος, μέ τήν βεβαιότητα, ότι ό Θεός διευθύνει τήν ιστορία και ότι ή ΄Εκκλησία δέν είναι ένα ανθρώπινο σωματείο, αλλά τό Θεανθρώπινο Σώμα του Χριστού, ή όποία άντεξε και θά άντέξει διά μέσου τών αιώνων σέ πολλούς πειρασμούς, ακριβώς γιατί Κεφαλή της είναι ό Χριστός, καθώς επίσης ότι ή ΄Ορθόδοξη ΄Εκκλησία μέ τήν ζωντανή παράδοσή της, ή όποία είναι

προσωπική και κοινωνική, ιστορική και έσχατολογική, έχει νά διαδραματίσει ούσιαστικό ρόλο στό σύγχρονο κοινωνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο γίγνεσθαι, επιδιψιλεύει σέ όλους σας τήν Χάρη του Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστού, τήν Άγάπη του Θεού και Πατρός και τήν Κοινωνία του Άγίου Πνεύματος.

- † Ό Άθηνών ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος
- † Ό Θεσσαλονίκης Παντελεήμων
- † Ό Δράμας Διονύσιος
- † Ό Παροναξίας Άμβρόσιος
- † Ό Νέας Σμύρνης Άγαθάγγελος
- † Ό Πειραιώς Καλλίνικος
- † Ό Περιστερίου Χρυσόστομος
- † Ό Κεφαλληνίας Σπυρίδων
- † Ό Ζακύνθου Χρυσόστομος
- † Ό Έλασσώνος Βασίλειος
- † Ό Σάμου και Ίκαρίας Ευσέβιος
- † Ό Καστορίας Σεραφείμ
- † Ό Σεργίων και Κοζάνης Άμβρόσιος
- Ό Αρχιεραμματαύς

ΜΗΝΥΜΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΜΟΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΑΓΙΑ ΜΕΤΕΩΡΑ 12-14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2000

Όί περί τούς τετρακοσίους Μοναχοί και Μοναχές από τίς Ίερές Μονές τής ΄Εκκλησίας τής Έλλάδος πού συγκεντρωθήκαμε από 12 έως 14 Σεπτεμβρίου στόν ιερό χώρο τών Άγίων Μετεώρων, πραγματοποιώντας Πανελλήνιο Μοναστικό Συνέδριο μέ θέμα: «**Ό αναλλοίωτος ΄Ορθόδοξος Μοναχισμός έλπίδα σωτηρίας στην άνατολή τής 3ης χιλιετίας**», στό πλαίσιο τών έορτασμών του Ίωβηλαίου για τά δύο χιλιάδες χρόνια από τή Γέννηση του Κυρίου μας Ίησοϋ Χριστού, επιθυμούμε, επικοινωνώντας μέ τήν ιερά χορεία τών Μοναζόντων και Μοναζουσών, αλλά και μέ τόν ευσεβή όρθόδοξο λαό μας νά μεταφέρουμε σέ όλους σας μήνυμα άγάπης και έλπίδος.

Ό ΄Ορθόδοξος Μοναχισμός «σάρξ εκ τής σαρκός και όστοϋν εκ τών όστέων» τής ΄Εκκλησίας μας, ζωογονεί, στηρίζει, δοξάζει και λαμπρύνει τήν ΄Εκκλησία, μέσα σέ μιά διαρκή

πορεία προσφορᾶς.

Ό Μοναχισμός άποτελεϊ τήν αυθεντική δίωση του Ευαγγελίου, υπενθυμίζοντας και στόν σύγχρονο άποπροσανατολισμένο άνθρωπο τόν σκοπό τής έδω παρουσίας του, πού είναι ή συνάντηση μέ τόν Θεό και ή θέωση.

Ή μεγαλύτερη προσφορά του Μοναχισμού είναι ή παραγωγή άγίων και σ' αυτόν τό δρόμο βαδίζει ό Μοναχισμός, έχοντας ως κατ' έξοχήν πρότυπο τόν ιδρυτή τής ΄Εκκλησίας Ίησοϋ Χριστό και τούς γνησίους φίλους και μιμητάς Του, τούς άγίους, μέ πρώτη τήν Παναγία μας. Ό Μοναχισμός, άποτελώντας τήν γρηγορούσα συνείδηση τής ΄Εκκλησίας, διέσωσε διαχρονικά τήν άκεραιότητα τής Πίστεως διά τής όδοϋ τής άληθοϋς θεογνωσίας, δηλαδή, τής όδοϋ τής εν άγάπη και ύπακοή κοινωνίας μετά του Θεού.

Διά τής άληθοϋς θεογνωσίας διασώζεται

τό ανθρώπινο πρόσωπο, τοῦ ὁποῖου ἡ θεόσδοτη ἐλευθερία σήμερα ἰδιαίτερος ἀποτελεῖ στόχο μεθοδευμένων ἐπιθέσεων στό πλαίσιο τῆς ἔξωθεν ἐπιβαλλομένης παγκοσμιοποίησης μέ τήν μορφή τῆς συγκρητιστικῆς ἰσοπεδώσεως τῶν πάντων.

Ὁ ὀρθόδοξος Μοναχός δέν ἀδιαφορεῖ γιά τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο. Ἀποτελώντας ὁ ἴδιος, στή γνήσια πραγμάτωσή του, τήν ἐν Χριστῷ καινή κτίση, καθίσταται πηγὴ παραγωγίας καί στηρίξεως γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο. Αὐτό γίνεται πραγματικότητα στά πρόσωπα τῶν ἁγίων.

Ἡ διάσωση τοῦ προσώπου συμβαδίζει μέ τή διάσωση τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς μας αὐτοσυνειδησίας, τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς γλώσσας μας. Καί σ' αὐτούς τούς τομεῖς ὑπῆρξε πάντοτε κεφαλαιώδους σημασίας ἡ προσφορά τοῦ Μοναχισμοῦ. Καλεῖται ὁμως σήμερα νά εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη, καθώς ἡ Ἐκκλησία πού διέσωσε τό Γένος σέ χαλεπούς καιρούς, δέχεται -ὡς μή ὄφειλε- κτυπήματα ἀγνωμοσύνης. Κάποιοι, ὄχι ἄγνωστοι, δυστυχῶς, σχεδιάζουν τόν θρησκευτικό καί ἐθνικό μας ἀποχρωματισμό, τήν ἀπώθηση τῆς Ἐκκλησίας στό περιθώριο τῆς κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς μας ζωῆς καί τήν ἀποσύνδεση τῶν ἱστορικῶν καί πολιτισμικῶν μεγεθῶν Ὁρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ.

Τά ἄπαρτα κάστρα τῆς Πίστης καί τῆς Ρωμοσύνης, τά Μοναστήρια μας, μέ τούς Μοναχούς των, θά δώσουν καί πάλι τό «παρών». Θά ἀποτελέσουν καί πάλι τήν ἐμπροσθοφυλακή τῆς Ἐκκλησίας μας στόν ἀγῶνα πού ἐκήρυξε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας μέ ἐπί κεφαλῆς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο γιά τήν διάσωση τῶν τιμιωτάτων τῆς Πίστεως καί τῆς Παραδόσεώς μας.

Ὁ Μοναχισμός μας ἀπαντᾷ αὐθεντικά καί στίς σύγχρονες αὐτές προκλήσεις, διατηρώντας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τόν ἀναλλοίωτο ἁγιοπατερικό παραδοσιακό του χαρακτήρα καί μή συσχηματιζόμενος μέ τό κοσμικό φρόνημα, τήν ἐπικίνδυνη ἐκκοσμίκευση καί τίς ἐπιταγές τῆς σύγχρονης καταναλωτικῆς κοινωνίας.

Ἔτσι θά συνεχίσει νά ἀποτελεῖ ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου καί στήν ἀνατολή τῆς 3ης χιλιετίας.

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος σταυροφόρος Μοναχισμός, ἰδιαίτερα σήμερα, ἐορτή τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εὐχεται θερμῶς νά ἐνδυναμώνει ὅλους καί νά σκέπει ὅλους μας ὁ Πανάγιος Σταυρός τοῦ Χριστοῦ μας, τό σύμβολο τῆς θυσίας καί τῆς νίκης καί νά ἐνισχύει τό ὀρθόδοξο φρόνημα ὅλων.

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ ΗΘΙΚΗΣ ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗΣ

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου.

Παρακολουθώντας ἀπό κοντά τίς ἐξελίξεις στό θέμα τῶν ταυτοτήτων ἔχω καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι αὐτοί πού τό ἐδημιούργησαν, δηλ. οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, εἶναι ἀριστοτέχνες στήν ἐπιστημονική σύλληψη τοῦ σκοποῦ πού ἐπιδιώκουν, τά δέ ΜΜΕ καλύπτουν τό θέμα μέ ἐκπληκτική προσαρμογή στίς ἀπαιτήσεις τῆς στρατηγικῆς, πού κατεστρώθη γιά νά ἐξουδετερώσει τήν ἐπιρροή τῆς Ἐκκλησίας στό λαό μας. **Στό ὅλο θέμα διακρίνονται ἀπό τήν πρώτη στιγμή δύο πόλοι. Εἶναι τό θύμα καί ὁ θύτης. Θύμα**

εἶναι ὁ ἑλληνικός λαός τῆς Ἐκκλησίας, πού ὑφίσταται μίαν ἰσχυρή ἠθική παρενόχληση στή δημόσια ἔκφραση τῆς πολιτισμικότητάς του, τῆς πίστεώς του. Καί θύτης εἶναι ἡ ἐξουσιαστική δύναμη τῆς κυβέρησης, πού μέ ἀνταρχισμό ἐπιβάλλει σέ ὅλους ἕνα μοντέλο ὑπαρξῆς ἀγνωστο μέχρι τώρα στό λαό καί ἀντίθετο στήν ἀποδοχή του ἀπό τή λαϊκή πλειοψηφία.

Σύμφωνα μέ τήν ἐπιστημονική ψυχολογική ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου τό ἑλληνικό κράτος-θύτης διαπράττει σέ βάρος τοῦ

έλληνικού λαού ένα είδος ψυχολογικής βίας με τό νά τόν παρενοχλεί στόν πυρήνα τής ήθικῆς του υπόστασης. Στήν ψυχαναλυτική θεώρηση τό ζήτημα τής παρενόχλησης ἔχει μελετηθῆ κυρίως στό χῶρο τής σεξουαλικότητας, ἐν τούτοις τήν τελευταία δεκαετία μελετᾶται καί σέ ἄλλους χώρους, ὅπως εἶναι π.χ. ἡ βία σέ κοινωνικές ομάδες, σέ ἐργασιακούς χώρους αὐταρχικότητας κλπ. Κυρίως ἡ παρενόχληση αὐτῆς τής μορφῆς ἐμφανίζεται στίς καθημερινές μικρές ἐκδηλώσεις καί ἐκφράζεται μέ λόγια, συμπεριφορές, γραπτά μηνύματα, ὅπου μέ αὐτά ἐπιδιώκεται ἡ μείωση τής προσωπικότητας τοῦ ἄλλου, τής ἀξιοπρέπειας καί τής ψυχικῆς του ἀκεραιότητας. Τήν καταχρηστική αὐτή συμπεριφορά οἱ Σουηδοί προκαλοῦν «ψυχοτρόμο», καί τοῦτο γιατί ἡ παρενόχληση ἀρχίζει ὅταν τό θύμα ἀντιδρᾷ στήν αὐταρχικότητα τοῦ ἐπιτιθεμένου καί ἀρνεῖται τυφλή ὑπακοή. Τότε ὁ ἐπιτιθέμενος ἐπιστρατεύει μιᾶ σειρά ἀπό ἐνέργειες πού ἀποβλέπουν στήν ὑποδάθμιση τοῦ θύματος, πού ἔτσι γίνεται στόχος ἐπιθέσεων, ὕβρεων, δυσμενῶν σχολίων. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις τό θύμα ἀντιμετωπίζει διάφορες κατηγορίες, ὅπως π.χ. ἰδιότροπος ἄνθρωπος, φονταμενταλιστής, σκοταδιστής, ἐγωϊστής, φιλόδοξος κλπ. Ὅλα αὐτά πού ἐμφανίζονται στόν ἀμύητο ὡς δῆθεν διάγνωση τής προσωπικότητας τοῦ θύματος ἀποβλέπουν στό διασυρμό του καί στήν ἐξουθένωσή του, ὥστε νά παύσει νά ἀντιδρᾷ καί νά δεχθεῖ τήν ἐπιβολή τοῦ θύτου του.

Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις ἡ ἄρνηση τοῦ διαλόγου καί τής ἐπικοινωνίας μεταξύ θύτου καί θύματος, ἡ διασπορά ἀπό τήν ἐξουσία φημῶν καί σχολίων σέ βάρος τοῦ θύματος, ἡ διαστροφική συμπεριφορά ἀποβλέπουν στήν ἐμπέδωση τής ιδέας, πρῶτον μέν τής δυνάμεως πού ἔχει ὁ θύτης καί δεύτερον τής ἀπαξίωσης τοῦ θύματος, γιά τό ὅποιο ὁ θύτης αἰσθάνεται περιφρόνηση. Ἐπιδιώκεται καί στίς δύο ὄψεις τοῦ πράγματος ἡ ταπείνωση καί ἡ ἀνυποληψία τοῦ θύματος. Στήν ὅλη στρατηγική ἐντάσσεται καί ἡ χρήση ὄλων τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ θύματος, πραγματικῶν ἢ ὑποτιθεμένων, ὥστε νά ἀρχίσει νά ἀμφιβάλλει γιά τόν ἑαυτόν του καί νά ἀδυνατεῖ νά ἀντλήσει ἄμυνες ἀπό τό ἀμυντικό ὄπλοστάσιο τής

ὑπό διωγμόν προσωπικότητάς του.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση τῶν ταυτοτήτων, ὅλα τά παραπάνω φάνηκαν νά χρησιμοποιοῦνται ἀπό τούς «ἐπιστήμονες» τής παραπληροφόρησης. Κατ' ἀρχήν πρέπει νά ποῦμε ὅτι πρόκειται γιά μιᾶ μονόπλευρη ἐπιβολή ἀπό μέρους τής ἐξουσίας μιᾶς προκαθορισμένης τάξεως πού ἀποβλέπει στήν ἐξασθένηση τῶν στοιχείων τής πνευματικῆς πολιτισμικότητας τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, δηλ. στήν ἐξασθένηση τῶν πνευματικῶν τους παραδοσιακῶν ἐρεισμάτων. Αὐτό σημαίνει ἀπλά ὅτι ἡ ἐξουσία θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐξάρτηση ἑνός σημαντικοῦ τμήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπό τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση ἐμποδίζει τήν ἐφαρμογή σχεδίων ὑποταγῆς τοῦ λαοῦ σέ ξένα συμφέροντα. Αὐτόν δέ τόν παραδοσιακά θρησκευόμενο λαό ἡ ἐξουσία ἔσπευσε νά χαρακτηρίσει ὡς δεύτερης κατηγορίας Ἕλληνες, πού δέν στέκονται ἰσότιμα ἀπέναντί της, ἀλλά εἶναι τάχα μιᾶς «ἄλλης Ἑλλάδας» πού στέκεται ἐμπόδιο στά σχέδιά της γιά πρόοδο καί ἐκσυγχρονισμό. Ἡ πεποίθηση αὐτή τής ἐξουσίας ἔκανε τήν ἐμφάνισή της σέ ὅλη τή διάρκεια τής κρίσης, μέ τή χρησιμοποίηση χαρακτηρισμῶν σέ βάρος τοῦ πιστοῦ λαοῦ τής Ἐκκλησίας, πού ξενίζουν. Ὅμως ἡ ἐπιστημονική καί ἱστορική νομοτέλεια ἰσχύει πάντοτε. Σέ κάθε τέτοια περίπτωση ὁ λαός ἀντιστέκεται καί συσπειρώνεται. Ἀπέναντι δέ σέ μιᾶ δυναμική λαϊκή μαχητικότητα γιά τήν ἠθική διατήρηση τῶν βασικῶν στοιχείων τής προσωπικότητας τοῦ θύματος, κανένας θύτης καί κανένα παρενοχλητικό μέσο ἐξουσίας δέν κατάφερε νά κερδίσει τή σύγκρουση.

Ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς στόν μέσο κοινωνικό ἄνθρωπο νά ζῆ χωρίς τίς προσωπικές ιδεολογικές του προσδοκίες καί κυρίως χωρίς τά ἐμφανῆ στοιχεία τής πνευματικῆς του ταυτότητας, ἔχει ὡς συνέπεια νά ὑποβιάζονται τά κοινωνικά καί πολιτικά σταθερά κριτήρια καί νά ὀδηγεῖται σέ ἐπικίνδυνο σημεῖο ἡ πολιτισμική βιωσιμότητά του. Οἱ δημοκρατίες πού προωθοῦν τόν ἐκσυγχρονισμό καί τόν ἐκδημοκρατισμό μέ τήν κυρίαρχη στάση πρόκλησης τριβῶν ἀνάμεσα στούς δύο πόλους, πού πιό πάνω ἀναπτύξαμε, θά πρέπει νά παραδεχθοῦν ὅτι ὑπάρχουν ἀντικειμενικές

ἀπαντήσεις για τίς σπουδαιότερες ἐρωτήσεις περί τῆς κοινωνικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς τῆς χώρας. Στήν περίπτωσή μας, αὐτές δίδονται ἀπό τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση, τήν ὁποίαν ἀσπάζεται ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἐφαρμογή τοῦ πῶς πάνω σχεδίου ἐπιδιώκει νά μᾶς μετατρέψει μέσα στή γενέθλια γῆ μας σέ μετανάστες, στερημένους ἀπό τή θαλπωρή τῆς πνευματικότητας, πού ἡ ὀρθόδοξη πίστη μᾶς χάρισε. Ἡ ἐπιδιωκόμενη μετατροπή τοῦ κράτους σέ «ἄθρησκο» καί οὐδέτερο ἀπέναντι στήν Ὀρθοδοξία εἶναι ἀντί-

θετη μέ τήν ἀνάγκη πού νοιώθει ὁ κάθε Ἑλληνας νά στηριχθεῖ σέ κάποια μόνιμα καί σταθερά ἐρείσματα γιά νά ἐπιβιώσει. Ἡ ἐξουσία ἀνάγκασε τόν Νεοέλληνα νά μπῆ σέ μιᾶ περιπέτεια πού τοῦ κοστίζει ὄχι μόνο τήν ψυχική του ἡρεμία καί γαλήνη, ἀλλά καί τόν κίνδυνο νά δεῖ τά ἐρείσματά του αὐτά νά καταρρέουν κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν ἐκσυγχρονιστῶν. Καί μετά ἔρχεται ἡ πολτοποίηση καί ὁ ἀφανισμός. Ὅποιος δέν τά καταλαβαίνει αὐτά ἢ ζεῖ σέ ψευδαισθήσεις ἢ εἶναι ἐνταγμένος στό σχέδιο. Τρίτον δέν ὑπάρχει.

10 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΣΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀρχμ. Γεωργίου (Καψάνη), Καθηγουμένου Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ως ἐλάχιστον τέκνον τῆς πνευματικῆς μας μητέρας καί τροφοῦ, τῆς Ἁγίας μας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἰσθάνομαι πολύ πόνο γιά τήν ἀδικία καί τόν κατατρεγμό πού γίνεται εἰς βάρος της καί εἰς βάρος τῶν Ποιμένων της καί μάλιστα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χριστοδούλου.

Πιστεύω ὅτι, ὅσοι σήμερα βάλλουν κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τήν κατηγοροῦν, δέν εἶναι ὅλοι ἐχθροί της, ἀλλά ἐνεργοῦν ἀπό ἄγνοια, παραπληροφόρησι ἢ καί διότι νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία στρέφεται κατά τοῦ κόμματος στό ὁποῖο ἀνήκουν.

Στίς συνειδήσεις αὐτῶν κυρίως τῶν καλοπροαιρέτων ἀδελφῶν μας θέλω νά θέσω ὠρισμένα ἐρωτήματα. Τά θέτω μέ ἀγάπη καί πρὸς τοὺς κυβερνῶντας τήν Πατρίδα μας, ἀφοῦ ἀναγνωρίσω τοὺς κόπους τους γιά τήν διακυβέρνησι τῆς Χώρας.

1. Γιατί παραγνωρίζουν ὅτι ἡ μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες ἐξαγγέλθηκε ὡς ἓνα μέτρο, τό ὁποῖο θά ἀκολουθήσουν καί ἄλλα μέτρα ἀποχριστιανισμοῦ τῆς κοινωνίας μας;

Εἶναι γνωστές οἱ δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης γιά μεταβολή στίς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας, ἐπιβολή τῶν νέων ταυτοτήτων χωρίς θρησκευμα, ἐπιβολή ὑποχρεωτικοῦ πολιτικοῦ γάμου καί πολιτικῆς κηδεύσεως, κατάργησι τῆς Ὀρθοδόξου θρησκευ-

τικῆς παιδείας στά σχολεῖα (*Ἐφημ. Ἔθνος 8.5.2000*).

Ἀπό ὅ,τι γνωρίζω, μέχρι σήμερα δέν ἔγινε καμμία ἐπίσημη κυβερνητική διαβεβαίωσις, ὅτι παρόμοια μέτρα δέν θά ληφθοῦν. Καί ὅταν ἀκόμη μέ ὑποτονικές ἀνακοινώσεις προσπαθοῦν νά καθησυχάσουν τόν λαό γιά τήν μή ἐφαρμογή τῶν ἀνωτέρω μέτρων, ποίος ἠμπορεῖ νά τίς πιστεύσῃ, ὅταν πολύ πρόσφατες ἐπίσημες κυβερνητικές ἀνακοινώσεις (ὅπως αὐτή, ὅτι τά ἐξαγγελθέντα ἀπό τόν κ. Σταθόπουλο εἶναι προσωπικές του ἀπόψεις) σέ λίγες ὥρες διαψεύσθηκαν ἐν τοῖς πράγμασι;

Πῶς δικαιολογοῦν ἄραγε στήν συνείδησί τους τόν ἀποχριστιανισμό τῆς κοινωνίας μας, ὅσοι κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία μας; Θέλουν ἄθεη παιδεία, ἄθεο στρατό, ἄθεη διοίκησι, ἄθεη δικαιοσύνη, ὑποχρεωτικό τόν ἄθεο γάμο;

2. Γιατί παραγνωρίζουν, ὅσοι καταφέρονται κατά τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος ἔγινε κατόπιν ἐπεμβάσεων καί πιέσεως τῶν Ἑβραίων τῶν Η.Π.Α. (*Ἐφημ. Καθημερινή, 2.7.2000, Χριστιανική, 25.5.2000*), ὅπου ὡς γνωστόν διαδραματίζον σημαντικό ρόλο στήν πολιτική καί κοινωνική ζωή;

Εἶναι γνωστό ὅτι πολλά δημοσιεύματα στίς ἀμερικανικές ἐφημερίδες παρουσιάζουν ἐντονο ἀνθελληνικό καί ἀντορθόδοξο πνεῦμα

(βλ. <http://www.ahmp.org/bias.html>). Είναι επίσης γνωστό ότι ο αμερικανός καθηγητής Χάντινγκτον ύπεστηριξε στο γνωστό βιβλίο «Η σύγκρουση των πολιτισμών» (1993), ότι η Ὁρθοδοξία είναι πολιτιστικό μέγεθος που δεν ἤμπορεῖ νά υπάρξει στὸν Δυτικὸ πολιτισμό, καὶ τοποθέτησε τοὺς Ὁρθοδόξους λαοὺς σέ ἄλλη, ἐχθρική γιὰ τὴν Δύσι, πολιτιστική οἰκογένεια.

Διερωτῶμαι, πῶς ἢ συνείδησις τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων θά ἀνεχθῆ νά μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ Ἑβραῖοι τὴν μὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος, ὅταν στὸ Ἰσραήλ ὄχι μόνο εἶναι ὑποχρεωτική ἡ ἀναγραφή, ἀλλὰ καὶ ἀπαγορεύεται ἡ μόνιμος ἐγκατάστασις Ἑβραίων πού ἐγιναν Χριστιανοί;

Ἄς γνωρίζουν οἱ Ἑβραῖοι, πού σέ μᾶς εἶναι «ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας» (Ρωμ. ια' 28), ὅτι ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς νοιώθει μεγάλη πικρία γιὰ ὅσα αὐτοὶ ἀπεργάζονται κατὰ τῆς Χριστιανικῆς μας Πίστεως καὶ ὅτι γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἀντὶ τοῦ μᾶνα (δηλαδή τῆς προστασίας πού τοὺς παρείχαμε τὸν καιρὸ τῆς γερμανικῆς κατοχῆς) μᾶς ἀνταποδίδουν χολήν. Συμφέρει αὐτὸ μακροπρόθεσμα στοὺς Ἑβραῖους; Οἱ Ἕλληνες Ἑβραῖοι, ὡς νουνεχεῖς, ἄς πληροφορήσουν σχετικῶς τοὺς ὁμοπίστους των στὶς Η.Π.Α.

3. Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅσοι κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία, ὅτι τίθεται σοβαρὸ ἠθικὸ πρόβλημα, ὅταν χάριν τοῦ δικαιώματος τῆς μειοψηφίας καταπατῆται τὸ δικαίωμα τῆς πλειοψηφίας;

Οἱ μειονότητες στὴν Ἑλλάδα ἀπολαμβάνουν ὄχι μόνο ἐλευθερία ἀλλὰ καὶ ἀσυδοσία. Ἔχουν σχολεῖα πολλὰ καὶ καλά, στὰ ὁποῖα φοιτοῦν ἑκατοντάδες Ὁρθόδοξα παιδιά. Ἔχουν νοσοκομεῖα (προτεσταντικὴ Κλινικὴ Ἁγίου Λουκάς Θεσσαλονίκης). Ἔχουν ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς πανελληνίου ἐμβελείας, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐπιχειροῦν προσηλυτισμὸ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ. Τὰ προνόμια τῶν Μουσουλμάνων τῆς Θράκης εἶναι ἐπίσης γνωστά, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ μουσουλμανικὴ μειονότης αὐξάνει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὶς Ὁρθόδοξες ἑλληνικὲς μειονότητες τῆς Κων/λεως, τῆς Ἰμβρου καὶ Τενέδου πού σβήνουν.

Ἔχουν ναοὺς στὴν Πρωτεύουσα σέ ἐπισημότερες θέσεις ἀπὸ αὐτοὺς τῶν Ὁρθοδόξων (π.χ. ὁ Καθεδρικός Ναὸς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν παρὰ τὸ Ὁφθαλματρεῖο, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ὁ καλλιμάρμαρος εὐκτήριοις Οἶκος τῶν Προτεσταντῶν ἐναντι τῶν στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ὁ ναὸς τῶν Οὐνιτῶν στὴν Ἀχαρνῶν).

Γιατί λοιπὸν ζητοῦν τὴν διαγραφή τοῦ θρησκευματος ἀπὸ τίς ταυτότητες καὶ τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ μάλιστα πρωτοστατοῦν στὴν ἀπαίτησι αὐτὴ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀμερικῆς;

Δέν τοὺς ἀρκεῖ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία πού ἀπολαμβάνουν; Θέλουν νά περιορίσουν καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου νά ἀπορθοδοξοποιήσουν τὸν λαὸ μας; Νά μᾶς κόψουν ἀπὸ τίς ρίζες μας; Νά ὀδηγήσουν σέ ρήξεις Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία; Νά παύσῃ ἡ Ἐκκλησία μας νά ἀποτελῆ τὸν συνεκτικὸ δεσμὸ τῆς κοινωνίας μας; Νά γίνουμε κοινωνία διεσπασμένη, χωρὶς πρόσωπο, νούμερα καὶ θύματα τῆς Νέας Τάξεως;

Κατὰ τὸν ἀρχαῖο τραγικὸ Εὐριπίδη, «ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν». Ἄς ἐρευνήσουν οἱ Νεοέλληνες τὴν παλαιότερη καὶ νεώτερη ἱστορία μας, γιὰ νά διαπιστώσουν πῶς οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ προσπαθοῦσαν πάντα μέ τὴν συνδρομὴ Ἑλλήνων συνοδοιπόρων τους νά καταστρέψουν τὴν πνευματικὴ μας παράδοσι.

4. Δέν προβληματίζει, ὅσους κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία, ἡ συσχέτισις τοῦ θέματος τῶν ταυτοτήτων μέ τὴν προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς Νέας Τάξεως;

Τί ἐπιδιώκει καὶ πῶς ἐπιβάλλεται ἡ Νέα Τάξις, φάνηκε στὸν πόλεμο τοῦ ΝΑΤΟ κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας, στὸν ὁποῖο δυστυχῶς ἔστω καὶ συμβολικῶς μετεῖχε καὶ ἡ Ἑλλάς.

Σέ πρόσφατο ἄρθρο του μέ τίτλο «Πρὸς ἓνα νέο Διεθνὲς Δίκαιο», ὁ καθηγητὴς κ. Χρήστος Γιανναρᾶς παρουσιάζει τοὺς νέους στόχους τοῦ ΝΑΤΟ, «ἡ Βορειοατλαντικὴ Συμμαχία νά δικαιούται νά παρεμβαίνει σέ καταστάσεις κρίσεων ... νά ἐνεργεῖ ἄμεσα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἀδικαιολόγητα βέτο στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας» καὶ συμπεραίνει «ὅτι ὅποια χώρα δέν κατάγεται ἱστορικὰ ἀπὸ αὐτοκρατορίες ἐξ ὀλοκλήρου εὐρωπαϊκῆς

(δηλαδή δυτικοευρωπαϊκές), όποια χώρα συνηρηεί άξίες (κοινωνικές, πολιτισμικές, έθιμικές) διαφορετικές από εκείνες του ΝΑΤΟ, δέν πρέπει νά αποκλείει επέμβαση τής συμμαχίας ανάλογη μέ αυτήν πού απέδλεπε νά ένσωματώσει τή Γιουγκοσλαβία στή χορεία τών δημοκρατικών έθνών» (*Εφημ. Καθημερινή 16.7.2000*).

‘Ο ίδιος σέ άλλο άρθρο του μέ τίτλο «‘Οπως κάθε Νέα Τάξη» έπισημαίνει: «ή Νέα Τάξη δέν έχει πρόδλημα ... μέ τή θρησκεία όταν ταυτίζεται μέ τόν πλουραλισμό τών άτομικων πεποιθήσεων. ‘Η Νέα Τάξη (όπως άκριδώς και κάθε παλαιότερη Νέα Τάξη) άρνείται στή θρησκεία νά συνιστά παράγοντα κοινωνικής συνοχής και ιδιαιτερότητας πολιτισμού ύπονομεύοντας τήν παγκοσμιοποιημένη νεοταξική όμοτροπία». Και καταλήγει: «‘Αρνούμαι νά καταγράψω στήν άστυνομική ταυτότητα τό άθλημα μετοχής στό εκκλησιαστικό σωμα. ‘Αλλά από τή στιγμή πού ή άναγραφή του θρησκεύματος γίνεται σύμβολο αντίστασης στή Νέα Τάξη, ως πολίτης, άκόμη έλεύθερος, τήν άπαιτώ» (*Εφημ. Καθημερινή 18.6.2000*).

Λέμε λοιπόν όχι στίς νέες χωρίς τό θρησκευμα ταυτότητες, γιατί μέ αυτές και μέ όσα άλλα συναφή μέτρα πρόκειται νά ληφθούν, ό λαός μας χάνει τήν έθνικοθρησκευτική του ιδιοπροσωπία και γίνεται εύκολο θύμα τής Νέας Τάξεως και τής Παγκοσμιοποίησης.

5. Δέν προβληματίζονται, όσοι κατηγορούν τήν ‘Εκκλησία, για τόν άπολυταρχικό τρόπο μέ τόν όποιο επιβλήθηκε ή μή άναγραφή του θρησκεύματος;

Παραπέμπω στίς άπόψεις του πρώην ‘Αντιπροέδρου τής Βουλής και ‘Υπουργού Οικονομικών του ΠΑΣΟΚ Καθηγητού κ. Μανόλη Δρεττάκη, ενός από τούς τιμίους, άγνούς και άσυμβίβαστους έλληνες πολιτικούς:

«‘Η άπόφαση για τή μή άναγραφή του θρησκεύματος στίς ταυτότητες ήταν προσωπική του Πρωθυπουργού, δεδομένου ότι δέν συνεκάλεσε τό ‘Υπουργικό Συμβούλιο για νά άκούσει τίς γνώμες τών ‘Υπουργών του (πολλοί από τούς όποιους διαφωνούν μέ τήν άπόφαση αυτή), ούτε κάλεσε τήν Κοινοβουλευτική ‘Ομάδα του κόμματός του (στήν όποία

ένας μεγάλος άριθμός Βουλευτών είναι, έπίσης, αντίθετος μέ τήν άπόφασή του). Τέλος δέν τόλμησε νά φέρει νομοσχέδιο στή Βουλή πού θά προέδλεπε τήν (ύποχρεωτική) μή άναγραφή του θρησκεύματος στίς ταυτότητες, γιατί γνωρίζει ότι μία μεγάλη διακομματική πλειοψηφία (στήν όποία θά μετείχαν και οί Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ πού δέν συμφωνούν μέ τήν άπόφασή του) θά καταψήφισε τό νομοσχέδιο αυτό, άναγκάζοντας τόν άρμόδιο ‘Υπουργό νά τό άποσύρει και, ένδεχόμενα, νά παραιτηθεί. Μέ όλους τούς παραπάνω τρόπους (έξωκοινοβουλευτικό ‘Υπουργό Δικαιοσύνης, μή σύγκληση του ‘Υπουργικού Συμβουλίου, μή σύγκληση τής Κοινοβουλευτικής ‘Ομάδας του ΠΑΣΟΚ, μή κατάρτιση και κατάθεση σχετικού νομοσχεδίου) ό Πρωθυπουργός έδειξε ένα άυταρχισμό πού κανείς δέν τόν περίμενε από αυτόν» (*έφημ. ΠΑΤΡΙΣ, 13.6.2000*).

6. Δέν προβληματίζονται οί κατηγορούντες τήν ‘Εκκλησία, για τόν άνέντιμο πόλεμο φθοράς πού επιχειρούν τά Μ.Μ.Ε. και πολιτικά πρόσωπα κατά του Μακαριωτάτου ‘Αρχιεπισκόπου και τής ‘Εκκλησίας;

‘Απομονώνουν και διαστρέφουν φράσεις του ‘Αρχιεπισκόπου, πού έξω από τήν συνάφεια του λόγου του παρερμηνεύονται και τόν παρουσιάζουν νά ύποστηρίζη θέσεις πού ποτέ δέν ύπεστήριξε.

Είπε π.χ. ό Μακαριώτατος, ότι ή ‘Εκκλησία έχει προφητική άποστολή. Τά Μ.Μ.Ε. και κάποιοι πολιτικοί άμέσως τόν κατηγορήσαν ότι είπε πώς είναι προφήτης.

‘Εάν έγνώριζαν τήν ‘Ορθόδοξο Πίστι και Θεολογία μας, θά είχαν διδαχθῆ ότι όχι μόνο ή ‘Εκκλησία ως σύνολο έχει προφητική άποστολή, αλλά και κάθε βαπτισμένος Χριστιανός κατά τό μέτρον τής πίστεως και του άγώνος του μετέχει στό τριπλούν άξιωμα του Χριστού, δηλαδή τό βασιλικό, τό ιερατικό και τό προφητικό. Τό προφητικό χάρισμα τών πιστών, ποιμένων και ποιμαινομένων, έγκειται στό νά γνωρίζουν και διακρίνουν τήν άλήθεια από τήν πλάνη και νά όμολογούν αυτή τήν άλήθεια.

Θά επικαλεσθῶ έδώ τόν λόγο του διακεκριμένου πολιτικού, Βουλευτού του ΠΑΣΟΚ και πρώην ‘Υπουργού, κ. Στέλιου Παπαθε-

μελή:

«Όταν υπάρχει έλλειμμα επιχειρημάτων, εμφανίζεται ως γνωστόν πλεόνασμα ύβρεων. Άλλά αυτό δεν συμβάλλει στην εμπέδωση ψυχραιμίας και νηφαλιότητας, στην αναγκαία έκτόνωση και στην αναζήτηση λύσεως» (*Εφημ. ΤΟ ΒΗΜΑ*, 7.7.2000).

‘Ο ίδιος αναιρεί και τό επιχειρούμενο ψεύδος, ότι δήθεν τό θρήσκευμα άνεγράφη στίς ταυτότητες από τήν κατοχική κυβέρνησι:

«**Πρώτον**· Είναί ιστορικά ψευδές ότι τό θρήσκευμα μπήκε στίς ταυτότητες μέ άπόφαση τής κατοχικής κυβερνήσεως. Μπορώ νά επιδείξω ταυτότητα πού εκδόθηκε τό 1923 και περιλαμβάνει τό θρήσκευμα. Έχω και άλλες άνάλογες και λυπάμαι γιατί ό πρώτος διδάξας τό ψεύδος πανεπιστημιακός δέν θγαίνει νά ζητήσει συγγνώμη από τό άναγνωστικό του κοινό πού παραπλάνησε, σκοπίμως ή από επιστημονική άτέλεια ή άμέλεια.

Δεύτερον· Είναί άναληθές ότι οί χιτλερικές άρχές άπαιτούσαν τό θρήσκευμα για νά ξεχωρίζουν τούς Έβραίους από τούς Χριστιανούς. ‘Ο Χίτλερ δίωκε τούς Έβραίους ως προς τό γένος και όχι τούς ‘Ιουδαίους ως προς τό θρήσκευμα. Γι’ αυτό είχαν κοινή μοίρα μέ τούς άλλους όμοφύλους τους και οί Χριστιανοί Έβραίοι τών χωρών πού κατέλαβε.

Τρίτον· Τό άντιστασιακό ΕΑΜ στίς περιοχές πού ήλεγχε, εξέδιδε και αυτό ταυτότητες, οί όποιες περιείχαν και αυτές τό θρήσκευμα. Άρα ούτε κατοχική, ούτε έμφυλοπολεμική είναί ή γενεαλογία του θρησκευματος» (*Εφημ. ΤΟ ΒΗΜΑ*, 7.7.2000).

7. Κατηγορείται ό Μακαριώτατος, ότι ήτο Γραμματεός τής ‘Ι. Συνόδου επί Χούντας.

‘Ω τής ύποκρισίας! Μήπως ό επαινεθείς και επαινούμενος μέχρι σήμερα από όλες τίσ δημοκρατικές κυβερνήσεις μακαριστός Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ δέν προεβλήθη από τήν Χούντα του ‘Ιωαννίδη; Γιατί όχι μόνο δέν κατηγορήθηκε, αλλά και στηρίχθηκε από όλες τίσ δημοκρατικές κυβερνήσεις;

Τήν άπάντησι τήν γνωρίζουμε όλοι.

Τώρα θυμήθηκαν ότι ό Χριστόδουλος, ως νεαρός Άρχιμανδρίτης, παρέστη σέ δοξολογία υπό τόν τότε Άρχιεπίσκοπο ‘Ιερώνυμο, επειδή ό Χριστόδουλος άγωνίζεται για τά

δίκαια τής Έκκλησίας και του πιστού λαού και δέν είναί διατεθειμένος νά προδώση τίς άρχές του, πού είναί και οί άρχές τής Έκκλησίας;

8. Κατηγορείται άκόμη ό Άρχιεπίσκοπος, ότι είναί έγκλωβισμένος στην παρεκκλησιαστική όργανωσι τής Χρυσοπηγής.

Λησμονεί ό Σεβ. Ζακύνθου ότι ό Γέροντάς του, μακαριστός Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, προήγαγε τούς πατέρας τής Χρυσοπηγής σέ Μητροπολίτας και ότι επί Σεραφείμ ή Χρυσοπηγή λειτουργούσε ως Συνοδική ‘Ιερά Μονή;

Άλλά επί τέλους ποιό είναί εκκλησιαστικοί και ποιό είναί παρεκκλησιαστικοί;

Έκκλησιαστικοί είναί όσοι συμπράττουν μέ τήν πολιτεία στην περιθωριοποίηση τής Έκκλησίας, ένω όσοι άγωνίζονται κατά τής περιθωριοποίησης είναί παρεκκλησιαστικοί;

Παρεκκλησιαστικοί είναί όσοι μοχθούν μέ κηρύγματα, συγγραφές και πλουσία ποιμαντική δρᾶσι για τόν φωτισμό του ποιμνίου τους και τήν στερέωσί του στην ‘Ορθόδοξο Πίστι και ζωή, ένω εκκλησιαστικοί είναί όσοι περιορίζονται μόνο στην παράστασι σέ εκκλησιαστικές τελετές;

Δέν θά προχωρήσω, για νά μή άναξέσω πρόσφατες πληγές.

Φοβούμαι ότι οί λέξεις έχασαν τήν σημασία τους. Κάτι παρόμοιο διαβάζουμε στόν Θουκυδίδη ότι συνέβαινε και στην άρχαία Άθήνα κατά τόν Πελοποννησιακό πόλεμο λόγω τής έξαχρειώσεως τών ήθών: «Οί άνθρωποι ήλλαξαν τήν συνηθισμένην σημασίαν τών λέξεων και τούς έδωσαν όχι τήν πραγματικήν αλλά τήν κατά τήν γνώμη των συμφέρουσαν» (‘Ιστοριών Γ’, 82, έκδ. Πάπυρος 1975, σελ. 487).

Άλλά και κατά τόν Προφήτη ‘Ησαΐα: «Ουαί οί λέγοντες τό πονηρόν καλόν και τό καλόν πονηρόν, οί τιθέντες τό σκότος φῶς και τό φῶς σκότος, οί τιθέντες τό πικρόν γλυκύ και τό γλυκύ πικρόν» (ε’ 20).

Φοβούμαι ότι εκπληροῦται ό προφητικός λόγος του Μεγ. Άντωνίου: «Είπεν ό Άβδᾶς Άντώνιος, ότι έρχεται καιρός, ίνα οί άνθρωποι μανῶσιν (θά τρελλαθοῦν), και έπ’ άν ἴδωσί τινα μή μαινόμενον, επαναστήσονται αυτώ λέγοντες, ότι σύ μαινῆ, διά τό μή είναί όμοιον

αυτοῖς» (Γεροντικό).

9. Κατηγορείται ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἐκφέρουν πολιτικό λόγο, ὅτι κομματίζονται, ὅτι θέλουν νά ἀσκήσουν πολιτική ἐξουσία.

Μέ αὐτές τίς κατηγορίες προσπαθοῦν νά ἐκφοβίσουν τήν Ἐκκλησία (ὅπως καί μέ τήν ἀπειλή, ὅτι θά τεθῆ καί τό θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας) καί νά τήν ἀναγκάσουν νά σιωπήσῃ.

Μά εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά σιωπήσῃ, ὅταν ὠθεῖται στό περιθώριο τῆς ἐθνικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς;

Εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά προδώσῃ τήν Ἱστορία της, τήν Παράδοσί της, τήν Πίστι της, τούς Μάρτυρες καί ἡρώες της, παλαιούς καί νέους, τόν λαό της;

Ἐλέχθη ἀπό Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο: Ὁ Ἐπίσκοπος θά εἶναι ἢ μάρτυς ἢ προδότης.

Πῶς ἔμπορεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἱεράρχαι μας νά προδώσουν αὐτόν τόν εὐσεβῆ, πονεμένο καί ταπεινό λαό τῆς Ἐκκλησίας;

Ἄν, ὃ μὴ γένοιτο, κάτι τέτοιο συνέβαινε, ὁ προδωμένος λαός θά ἀντιδρούσε μέ τόν δικό του τρόπο, θά γινόταν λαός ἀναρχικός, ποιμνιο κλυδωνιζόμενο χωρὶς ποιμένα καί κανεῖς δέν θά ἔμποροῦσε νά ἐλέγξῃ τίς ἀντιδράσεις του.

Εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἱεραρχῶν μας ὅτι μέ πνεῦμα αὐτοθυσίας, μέ διάκρισι καί ἀγάπη ἐτέθησαν ἐπικεφαλῆς τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, καθὼς εἶχαν χρέος ὡς γνήσιοι ποιμένες του νά πράξουν, ὥστε ὁ λαός αὐτός στίς κρίσιμες αὐτές ὥρες νά μὴ μείνῃ ἀποίμαντος καί ἀκυβέρνητος.

Γι' αὐτό τόν λόγο καί ἐμεῖς συμπαριστάμεθα στόν δίκαιο καί ἅγιο ἀγῶνα τους.

10. Πολλοὶ ἐπικαλοῦνται νομικά ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μὴ ἀναγραφῆς.

Τά νομικά αὐτά ἐπιχειρήματα δέν ἦσαν γνωστά, ὅταν τό κυβερνῶν κόμμα τό 1993 ἐψήφισε ὑπὲρ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευέματος;

Ἀλλὰ ἐπειδὴ καί στήν νομικὴ ἐπιστήμη «λόγῳ παλαίει πᾶς λόγος» (Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἁ τριάδα, 1), θεωρῶ ὅτι καί τά ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς προαιρετικῆς ἀναγραφῆς εἶναι σοβαρά καί δυσμάχητα. Θά ἀναφερθῶ σέ τρία ἀπὸ αὐτά.

Τό πρῶτο προεβλήθη ἀπὸ τόν πρῶτον Ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς καί νῦν Βουλευτὴ τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Παναγιώτη Κρητικό σέ ἐπερώτησι πρὸς τόν Ὑπουργό Δημοσίας Τάξεως, μέ τὴν ὁποία «καλεῖ τόν ὑπουργό νά θεμελιώσῃ νομικά τὴ σημερινή του ἐγκύκλιο γιὰ τὴν ἔκδοση νέων ταυτοτήτων, ἀφοῦ, ὅπως παρατηρεῖ μέ δριμύτητα στόν ὑπουργό, ἀπὸ καμμιά διάταξη τοῦ Ν. 2472/97 δέν προκύπτει οὔτε κἂν τεκμαίρεται ἡ ἀπάλειψη τοῦ θρησκευέματος καί τῆς ὑπηκοότητας, ἐνῶ ἡ γνωστὴ ἀπόφασις τῆς Ἀρχῆς Προστασίας τοῦ Ἀτόμου εἶναι μιὰ ἀπλή γνωμοδοτικὴ ἀπόφασις καί τίποτε παραπάνω» (Ἐφημ. Ἐλεύθερος Τύπος, 19.7.2000).

Τό δεύτερο προεβλήθη ἀπὸ ἄλλους ἐγκρίτους νομομαθεῖς. Κατ' αὐτούς, ὁ νόμος 2472/97 προβλέπει ὅτι τὰ εὐαίσθητα στοιχεῖα εἶναι δυνατόν νά ἀναγράφονται, ὅταν τό ζητοῦν ὅσοι τοὺς ἀφοροῦν. Γιατί καταστρατηγεῖται αὐτὴ ἡ διάταξις;

Τό τρίτο διατυπώνει ὁ Ἀντιεισαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου, κ. Βασίλης Παπαδάκης: «Ἀλήθεια, τί τύπος δημοκρατίας εἶναι αὐτός πού διακηρύσσει, πῶς ἂν ἀπὸ τὰ 10 ἐκ. Ἑλληνας ὑπάρξει ἕστω ἓνας πού συμφωνεῖ μέ τὴν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευέματος ἀπὸ τίς ταυτότητες, τό μέτρο θά ἰσχύσει! Ὡς τώρα γνωρίζω ὅτι οἱ ἐξουσίες πηγάζουν καί ἀσκοῦνται ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐκτός καί ἂν Ἕλληνας εἶναι ὁ ἓνας, καί οἱ πολλοὶ εἶναι κάτοικοι κάποιας ἄλλης χώρας φανταστικῆς, πού ὀνομάζεται οὐτοπία» (Ἐφημ. Καθημερινή, 19.7.2000).

Παρά ταῦτα τό θέμα δέν εἶναι μόνο νομικό. Εἶναι κυρίως ἠθικό. Προηγεῖται ἡ δούλησις τοῦ Ἔθνους καί ἔπονται ἡ ψήφισις τῶν νόμων καί ἡ ἐρμηνεία τῶν νόμων.

Τό ἐρώτημα εἶναι ἂν ἡ ἐρμηνεία τῶν νόμων πού δίδουν, ὅσοι ὑποστηρίζουν τὴν μὴ ἀναγραφὴ, εἶναι σύμφωνη μέ τὴν δούλησι τοῦ Ἔθνους.

Ἴδου ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καί τό πῆδημα. Ἐάν οἱ δημοσκοπήσεις, πού σέ ὑψηλότατο ποσοστὸ (85%) συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας, δέν θεωροῦνται ἐνδεικτικὲς τῆς βουλήσεως τοῦ Ἔθνους, ἅς γίνῃ δημοψήφισμα ἐπὶ ἴσοις ὅροις προβολῆς τῶν ἀπόψεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε.

Τί δημοκρατικότερο καί τί τιμωότερο; Ἄς δεσμευθοῦν Ἐκκλησία καί Πολιτεία, ὅτι θά δεχθοῦν ὡς τελεσίδικο τό ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος.

Θέλουμε νά εἰποῦμε πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους πολιτικούς πού μᾶς κυβερνοῦν τήν ἀλήθεια, γιατί ἀγαποῦμε τόν λαό μας, ἀφιερῶσαμε τήν ζωή μας στήν διακονία αὐτοῦ τοῦ χριστοφόρου λαοῦ, καί γιατί ἀγαποῦμε καί αὐτούς τοὺς ἴδιους καί δέν θέλουμε νά τοὺς ἀποκρύπτουμε τήν ἀλήθεια ἢ νά τοὺς κολακεύουμε λέγοντάς τους «τά ἥδιστα καί ὄχι τά ἄριστα» γιά νά ἔχουμε τήν εὐνοιά τους.

Εἶναι γιά τό συμφέρον τοῦ Ἔθνους ἢ Ἐκκλησία μας νά εἶναι ζωντανή, παρούσα στά κοινωνικά δρώμενα, νά ὀδηγῇ τοὺς ἀνθρώπους στήν πνευματική ἐλευθερία, νά τοὺς προσανατολίξῃ στήν αἰωνιότητα, νά τοὺς βοηθῇ νά ζοῦν μέ ἀγάπη, τιμότητα καί φιλανθρωπία, νά τοὺς προσφέρῃ τό θαύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Εἶναι κρῖμα πού πολλοί πολιτικοί μας, ἴσως γι' αὐτό ἔχουμε καί ἐμεῖς τήν εὐθύνη μας, εἶναι ἄγευστοι τῆς χαρᾶς καί εὐλογίας πού χαρίζει ἡ μετοχή στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτό ἴσως καί δέν μᾶς καταλαβαίνουν. Μιλοῦμε σέ ἄλλη γλῶσσα.

Κυβερνοῦν ἓνα λαό πού στήν μεγάλη του πλειοψηφία εἶναι πιστός καί Ὁρθόδοξος, παρά τίς ἁμαρτίες μας.

Ὅλοι σχεδόν οἱ Ἕλληνες εἶναι βαπτισμένοι καί κοινωνημένοι, ἔστω καί μία φορά.

Ἄς κάνουν οἱ πολιτικοί μας τόν κόπο μέ ταπεινώσι νά γνωρίσουν τήν Πίστι αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Νά ἀρχίσουν νά ἐκκλησιάζονται, νά προσπαθήσουν νά προσεύχονται, νά μελετοῦν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, νά γνωρίσουν κάποιον ταπεινό Πνευματικό.

Τότε θά χαροῦν μέ μία μεγάλη πνευματική χαρά καί θά καταλάβουν γιατί αὐτός ὁ λαός πιστεύει καί γιατί ἀπαιτεῖ ἀπό τό Κράτος νά σεβασθῇ τήν Πίστι του.

Τότε δέν θά κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί θά τήν ἐπαινέσουν πού ἀγωνίζεται, ὥστε αὐτός ὁ λαός νά μὴ στερηθῇ ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει, τήν Πίστι του, τήν ψυχή του.

Τότε δέν θά ὀμιλοῦν γιά ρῆξι μέ τήν Ἐκκλησία, γιατί αὐτό σημαίνει ρῆξι μέ ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουν στό συνειδητό ἢ στό ὑποσυνείδητό τους ἢ πλειοψηφία τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων.

Ἀντίθετα θά ἐπιδιώκουν τήν συνεργασία μέ τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι θά ἀναδειχθοῦν γνήσιοι ἐκφρασταί τῆς ἐλληνορθόδοξου ψυχῆς τοῦ λαοῦ μας καί γι' αὐτό γνήσιοι ἡγέτες του.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσσίας Βλαδίμηρος Πούτιν ἔδωσε ἓνα ἐξαιρετικό δεῖγμα εὐσεβείας. Στήν Πανήγυρι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους (5/18.7.2000) ὁ Καθηγούμενος αὐτῆς ἀνήγγειλε στοὺς ἑκατοντάδες προσκυνητές, ὅτι ὁ κ. Πούτιν ἀπέστειλε ὡς ἀφιέρωμα πολύτιμο Σταυρό εὐλογίας μέ τήν παράκλησι νά μνημονεύονται τά ὀνόματα τῆς οἰκογενείας του.

Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι καί ὁ εὐσεβῆς ἐλληνικός λαός θά χαρῇ καί θά καμαρώσῃ τοὺς ἄρχο-

ΠΡΟΣ ἓΝΑ ΝΕΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ*

τοῦ Χρήστου Γιανναρά

Τό τελευταῖο τεῦχος τῆς περιοδικῆς ἔκδοσης «Δελτίο ΝΑΤΟ» (3/1999 - στά ἑλληνικά) θά εὐχόμεν νά διαβαστεῖ εὐρύτατα -ἂν ἦταν δυνατό ἀπό κάθε Ἕλληνα πολίτη. Προσφέρει μίαν ἀποκαλυπτική καταγραφή τῶν καινούργιων στόχων τῆς Βορειοατλαντικῆς Συμμαχίας, δηλαδή τῶν ὄρων καί τῶν προοπτικῶν πού ἐπιβάλλει στή ζωή μας ἡ μεταψυχροπολεμική Νέα Τάξη πραγμάτων.

Τό τεῦχος ἀρχίζει μέ ἄρθρο τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας **Λαμπέρτο Ντίνι**, πού ἔχει τίτλο: **Ἀναλαμβάνοντας τήν εὐθύνη γιά τήν ἀσφάλεια στά Βαλκάνια**. Διερωτώμενος ὁ ἀρθρογράφος γιά τήν «ικανότητα» προϋποθέτει ὡς αὐτονόητη τήν «ἀνάγκη νά γίνει ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση ὁ de facto πολιτικός καί οικονομικός κηδεμόνας τῶν Βαλκανίων» (χαρακτηριστική ἡ πρόταξη τοῦ ἐπιθέ-

* Τό ἄρθρο ἀπετέλεσε ἐπιφυλλίδα στήν ἐφημ. «Καθημερινή» τῆς Κυριακῆς 16.7.2000

του «πολιτικός»). Καί ἐπειδή μοιάζει ἀμφίβολο ἂν εἶναι ἰκάνη ἢ Ε.Ε. γιά τέτοιο ρόλο, τήν εὐθύνη ἀναλαμβάνει τό ΝΑΤΟ.

Γιά νά μπορεῖ «νομότυπα» νά ἀνταποκριθεῖ στήν «ἀποστολή» του τό ΝΑΤΟ, ὁ κ. Ντίνι ὑπογραμμίζει τήν «ἀνάγκη νά προχωρήσουμε σέ μεταρρύθμιση (τοῦ Ὁργανισμοῦ) τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν», προκειμένου «ἡ Βορειοατλαντική Συμμαχία νά δικαιουῖται νά παρεμβαίνει σέ καταστάσεις κρίσεων... νά ἐνεργεῖ ἄμεσα καί ἀνεξάρτητα ἀπό ἀδικαιολόγητα βέτο στό Συμβούλιο Ἀσφαλείας». Ποιός καί μέ ποιά κριτήρια θά κρίνει τό δικαιολογημένο ἢ τό ἀδικαιολόγητο τῶν «βέτο» δέν τό διευκρινίζει ὁ κ. Ντίνι - προφανῶς τό θεωρεῖ αὐτονόητο.

Βεβαιώνει ὁ ἐπιφανής ἀρθρογράφος «τόν εἰδικό χαρακτήρα τοῦ ΝΑΤΟ ὡς κοινότητας ἀξιών, ἀξιών πού εἶναι σέ θέση νά τίς ἐπιβάλλει σέ ἄλλους». Τέτοιοι «ἄλλοι» εἶναι, γιά παράδειγμα, οἱ Ρῶσοι καί οἱ Σέρβοι, πού «εἶναι μέν Εὐρωπαῖοι, ἀλλά οἱ αὐτοκρατορίες ἀπό τίς ὁποῖες προέρχονται ἦταν μόνο κατά ἓνα μέρος τους εὐρωπαϊκές». Ὁ ἀναγνώστης συμπεραίνει λογικά ὅτι ὅποια χώρα δέν κατάγεται ἱστορικά ἀπό αὐτοκρατορίες ἐξ ὁλοκλήρου εὐρωπαϊκές (δηλαδή δυτικοευρωπαϊκές), ὅποια χώρα συντηρεῖ «ἄξιες» (κοινωνικές, πολιτισμικές, ἔθιμικές) διαφορετικές ἀπό αὐτές τοῦ ΝΑΤΟ, δέν πρέπει νά ἀποκλείει ἐπέμβαση τῆς Συμμαχίας ἀνάλογη μέ αὐτήν πού ἀπέδλεπε «νά ἐνσωματώσει τή Γιουγκοσλαβία στή χορεία τῶν δημοκρατικῶν ἐθνῶν».

Βέβαια, ὁ κ. Ντίνι δέν ἐξηγεῖ γιατί οἱ ἄξιες τοῦ ΝΑΤΟ (ὑπεράσπιση ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, ἠθική ἀλληλεγγύη πρὸς τά θύματα καταπίεσης καί μαζικῶν ἐκτοπισμῶν) δέν ἦταν ἀνάγκη νά ἐπιβληθοῦν καί στήν Κροατία τοῦ δικτάτορα Τούτσαν, στή Βοσνία τοῦ Ἴζετμπέκοβιτς ἢ νά ἀναχαιτίσουν οἱ ἄξιες αὐτές τῆ γενοκτονία τῶν Κούρδων, τόν ἐκπατρισμό τῶν Παλαιστινίων, τήν ἐθνοκάθαρση στή Βόρεια Κύπρο.

Ὁ ἀρθρογράφος διακηρύσσει τήν πίστη (πού διατρανώθηκε καί στή «Συνάντηση τῆς Οὐάσιγκτον» τοῦ ΝΑΤΟ τό 1999) ὅτι ὁ μόνος «πραγματικός λόγος ὑπαρξης κρατικῆς ἐξουσίας στόν καιρό μας εἶναι ἡ προστασία τοῦ ἀτόμου», ὅτι μετά τό Κοσσυφοπέδιο «οἱ

ἀρχές καί τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν τοποθετοῦν τό ἄτομο στό κέντρο τοῦ παντός». Ἡ Εὐρώπη τοῦ ὁράματος τῆς «κοινωνίας πολιτῶν», ἡ Εὐρώπη τῶν ἀγῶνων γιά κοινωνιοκεντρικές προτεραιότητες τῆς πολιτικῆς, εἶναι προφανῶς ἄγνωστη στόν κ. Ντίνι -δέν κατάγεται ἀπό αὐτή τήν Εὐρώπη οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε τό ΝΑΤΟ.

Στό ἴδιο κλίμα κινεῖται τό ἄρθρο τοῦ ναυάρχου **Γκουίντο Βεντουρόνι**, προέδρου τῆς στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συμμαχίας. «Ἡ στρατιωτική ἐπέμβαση τοῦ ΝΑΤΟ στό Κοσσυφοπέδιο, λέει, ἀπέδειξε πώς ὅταν ἔχουμε νά ἐπιλέξουμε ἀνάμεσα στό κοινό καλό (τῶν συμμάχων) καί στήν ἀτομική ἰδιοτέλεια κρατῶν, τό ΝΑΤΟ ἔχει τή δύναμη νά λειτουργεῖ ὡς καταλύτης (κοινῆς) προόδου, πέρα ἀπό τόν παραδοσιακό του ρόλο τῆς κοινῆς ἀμυνας». Ἡ καινούργια στρατηγική ἀντίληψη τῆς Συμμαχίας δίνει προτεραιότητα σέ πρωτοβουλίες γιά ἐπέμβαση σέ «ἐνδοκρατικές ἀστικοποιημένες κρίσεις» πού συνιστοῦν ἀπειλή τῆς διεθνούς εἰρήνης καί ἀσφάλειας».

Ὁ χῶρος τῆς ἐπιφυλλίδας δέν ἐπιτρέπει παρά μόνο τήν ἀναφορά σέ ἓνα ἀκόμα (ἄκρως ἀποκαλυπτικό) ἄρθρο τοῦ Δελτίου. Ὁ τίτλος του εἶναι: **Πρέπει τό ΝΑΤΟ νά πάρει τήν πρωτοπορία στή διαμόρφωση ἑνός δόγματος γιά ἀνθρωπιστικές ἐπεμβάσεις**; Συγγραφέας ὁ **Ὁβε Μπρίνγκ**, καθηγητής τοῦ Διεθνούς Δικαίου στή Σχολή Ἀμυνας τῆς Σουηδίας καί στό πανεπιστήμιο τῆς Στοκχόλμης.

Ὁ καθηγητής ἀναγνωρίζει (τουλάχιστον) ὅτι ἡ ἐπέμβαση σφαγῆς τοῦ σερβικοῦ λαοῦ, καταστροφῆς τῆς ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς καί τῶν παραγωγικῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας του, ἦταν μιά πελώρια παρανομία τοῦ ΝΑΤΟ: Δέν ὑπῆρχε ἔγκριση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ, οὔτε ἦταν περίπτωση «συλλογικῆς αὐτοάμυνας» κατά τά προβλεπόμενα ἀπό τό ἄρθρο 51 τοῦ Χάρτη τῶν Η.Ε.

Ἀλλά ἡ «νομική» ἀποψη πού ὑποστηρίζει τό ἄρθρο εἶναι, πώς **ὅταν τό ΝΑΤΟ παραβιάζει τό Διεθνές Δίκαιο, πρέπει νά ἀλλάξουμε τό Διεθνές Δίκαιο καί ὄχι νά κατακρίνουμε τό ΝΑΤΟ**. «Ἡ περί παρανομίας ἐρμηνεία δέν πρέπει νά κατισχύσει». Χρειαζόμαστε «ἀλλαγὴ τοῦ Διεθνούς Δικαίου πρὸς μιά νέα ἀπο-

ψη όπου, σε περιπτώσεις ανθρωπιστικών κρίσεων, ή κρατική κυριαρχία πρέπει να υποχωρεί εν όψει της προστασίας των λαών. Νά αποτελέσει τμήμα του σύγχρονου Διεθνούς Δικαίου ή δυνατότητα περιφερειακών οργανισμών, όταν υπάρχει ή πολιτική βούληση και ή στρατιωτική ικανότητα, να επεμβαίνουν (σε ανθρωπιστικές ενδοκρατικές κρίσεις) αν τό Συμβούλιο Ασφαλείας είναι αδύναμο ή απρόθυμο να σταματήσει τά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και ή κυβέρνηση της χώρας όπου συμβαίνουν οί ωμότητες επίσης αδύναμη ή απρόθυμη να διορθώσει τήν κατάσταση».

‘Ο άρθρογράφος καθηγητής δέν διευκρινίζει ποιό διεθνές όργανο, μέ ποιά έχέγγυα άμεροληψίας και διεθνούς συναίνεσης, θά αποφασίζει για τίς περιπτώσεις «ανθρωπιστικών κρίσεων» (καταπίεσης των πολιτών από τίς κυβερνήσεις τους) έπιτρέποντας τήν «ένο-

πλη δράση περιφερειακών όργανισμών». ‘Αν αύριο ή Ρωσία και ή Κίνα συγκροτήσουν ένα δικό τους περιφερειακό όργανισμό ένοπλης προστασίας του καινούργιου Διεθνούς Δικαίου και επέμβουν για τήν άποκατάσταση στοιχειωδών ανθρωπινων δικαιωμάτων και θεμελιωδών έλευθεριών στην Τουρκία ή στο ‘Ισραήλ, τό NATO θά αναγνωρίσει τή νομιμότητα της επέμβασης;

‘Όσο κι αν ή άρθρογραφία του συγκεκριμένου τεύχους του «Δελτίου» κινείται σε διανοητικό επίπεδο παιδαριωδίας και κραυγαλέου άνορθολογισμού, ή ανάγνωσή του (για προφανείς λόγους) γεννάει πανικό και ναυτία. ‘Αν υπάρχουν ακόμα αληθινά προοδευτικοί διανοούμενοι στην Εύρώπη, άς έντροφήσουν σε μία συγκριτική σημειολογία των κειμένων του Γκαϊμπελς και του Ζντάνοφ από τή μία και των επίσημων σημερινών κειμένων του NATO από τήν άλλη.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ*

του κ. Γιάννη Μαρίνου, εύρωβουλευτου

Τό πληροφορήθηκα παρακολουθώντας τήν κυριακάτικη πρωινή ραδιοφωνική έκπομπή των διακεκριμένων δημοσιογράφων ‘Αντώνη Καρκαγιάννη και Ντόρας Σαρρή στον Σκάϊ και τό διασταύρωσα διαβάζοντας έκτενές σχετικό άρθρο του κ. Γεράσιμου ‘Αποστολάτου στα «Πολιτικά Θέματα» (26.5.2000). Τί βόμβα είναι αυτή, σκέφθηκα, και περίμενα να ακολουθήσουν πρωτοσέλιδα καταγγελτικά ρεπορτάζ, τοκ-σόου στην τηλεόραση και όργανισμένες δηλώσεις των γνωστών υπερασπιστών της έλεύθερης διακίνησης των ιδεών και άρνητών κάθε μορφής λογοκρισίας. Κι όμως, άκρα του τάφου σιωπή.

Περί τίνος πρόκειται; ‘Όλοι μάθαμε από τους τηλεοπτικούς δέκτες μας, και μάλιστα μέ κάθε λεπτομέρεια, ότι κάπου στην Κεφαλλονιά γυρίζεται από χολιγουντιανή εταιρεία ταινία έμπνευσμένη από τό διάσημο πιά μυθιστόρημα «Τό μαντολίνο του λογαχού Κορέλι», του Λουί ντέ Μπερνιέ, και μέ πρωτα-

γωνιστή τον για άγνωστους λόγους διάσημο ήθοποιό Νίκολας Κέιτζ. Κανείς όμως από τους έκστασιασμένους τηλεοπτικούς και λοιπούς ρεπόρτερ δέν μάς ειπε ότι τό εν λόγω μυθιστόρημα στην κυκλοφορήσασα έλληνική μετάφρασή του έχει λογοκριθεί, υποθέτω κατ’ έντολήν ή έστω μέ έγκριση του εκδότη του και πάντως εν άγνοια του συγγραφέα.** ‘Εχουν παραλειφθεί παράγραφοι που αναφέρονται στον ρόλο του ΕΑΜ κατά τήν Κατοχή στην Έλλάδα. ‘Ο λόγος; Σύμφωνα μέ τά όσα ειπαν στο Σκάϊ οί προαναφερθέντες συνάδελφοι, αυτός είναι ότι ό συγγραφέας του διβλίου παρουσιάζει τή δράση του ΕΑΜ κατά τρόπο υποτιμητικό, γι’ αυτό και μία δημοσίευσή του στα έλληνικά θά προκαλούσε, όπως ειπαν, τή δικαιολογημένη αγανάκτηση των άριστερών αντιστασιακών, οί όποιοι θά αισθάνονταν προσβεδλημένοι. Και διερωτώμαι: Δέν ήταν αυτοί οί ένταγμένοι στην ‘Αριστερά και στην Πρόοδο που επί μήνες εκδή-

* ‘Από τό «Βήμα» τής 9.7.2000.

** Σημ. εκδ.: σε έπόμενο άρθρο του κ. Γιάννη Μαρίνου αποκαλύπτεται ότι ή λογοκρισία ήταν εν γνώσει του συγγραφέως (πράγμα χειρότερο).

λωναν με κάθε τρόπο την όργη τους και καταδικάζαν εκείνους τούς θρησκευόμενους που εξανέστησαν για τό περιεχόμενο του περιδόητου μυθιστορήματος του κ. Μίμη Άνδρουλάκη «Μν»; Δέν ήταν αυτοί που μās έλεγαν ότι οί πνευματικοί άνθρωποι, οί λογοτέχνες, είναι ελεύθεροι να εκφράζονται όπως τούς καθοδηγεί ή φαντασία τους, έστω ακόμη και αν τά όσα γράφουν δέν αποδίδουν την πραγματικότητα ή σχολιάζουν κατά τρόπο που ένοχλει ή προσβάλλει κάποιους; Ποϋ είναι όλοι αυτοί που βγήκαν σε όλα τά μπαλκόνια για να υπερασπισθοϋν τό δικαίωμα του κ. Άνδρουλάκη να έξευτελίξει τόν ιδρυτή του χριστιανισμού, όπως τουλάχιστον φρονοϋν οί φανατικοί θρησκευόμενοι;

Και τότε ή αδιάκριτη μνήμη μου μου θυμισε πώς Κνίτες και λοιπές «δημοκρατικές» δυνάμεις ήταν εκείνοι που προέβησαν σε μαχητικές διαδηλώσεις, σε αποκλεισμό του κινηματογράφου «Έλλη» και σε απειλές κατά εκείνων που αποπειρώντο να εισέλθουν σε αυτόν για να δοϋν την κινηματογραφική ταινία που βασίζεται στο βιβλίο του Νίκολας Γκέιτζ (Νίκου Γκατζογιάννη) «Έλένη», όπου περιγράφει την τραγωδία της μάνας του που θέλησε να προστατέψει τά παιδιά της από τό παιδομάζωμα κατά τόν εμφύλιο πόλεμο του 1946-1949. Η ταινία αυτή στην ουσία δέν προβλήθηκε, αφού ή τότε (άλλά και τώρα;) ιδεολογική τρομοκρατία της άριστερης διανόησης την προέγραψε. Διερωτώμαι μάλιστα αν τότε μεταξύ των έξαλλων Κνιτών λογοκριτών ήταν και ό σήμερα διεκδικών την ελευθερία να ασχημονεί λογοτεχνικά κ. Άνδρουλά-

κης, ανήκων τότε στο ΚΚΕ. Και θυμήθηκα ακόμη ότι όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στις πιο ευαίσθητες ευρωπαϊκές κοινωνίες, π.χ. στη γαλλική, ό άλλοτε διάσημος κομμουνιστής φιλόσοφος **Ροζέ Γκαροντύ**, όταν εγκατέλειψε τό Κομμουνιστικό Κόμμα και προσχώρησε στον ισλαμισμό, αντιμετώπισε την αφηνιασμένη επίθεση της γαλλικής ίντελιγκέντσιας και των φανατισμένων άριστερών «προοδευτικών» δυνάμεων. Άποτέλεσμα; Όχι μόνον ό Γκαροντύ αλλά και ό περίφημος Άβδός Πιέρ, που θέλησε να τόν υπερασπισθει, να αντιμετωπίσουν τή φίμωσή τους, τόν αποκλεισμό τους από τή δημοσιότητα και καταιονισμό λάσπης, επειδή ό εν λόγω φιλόσοφος ισχυρίστηκε άσεβώς ότι τό όλοκαύτωμα των Έβραίων δέν είχε την έκταση και τίς συνέπειες που γνωρίζουμε όλοι, αλλά χρησιμοποιείται ως όπλο της σιωνιστικής προπαγάνδας. Και σε έπιμετρο: Πληροφορήθηκα πρόσφατα στο Ευρωκοινοβούλιο ότι ή γερμανική νομοθεσία θεωρεί **ποινικό άδίκημα**, τιμωρούμενο αυστηρά, **τό να άρνεϊται κάποιος τό Όλοκαύτωμα**.

Ποιος από τούς υποστηρικτές της ελευθερίας του λόγου θά με πληροφορήσει γιατί πρέπει να άνέχονται οί πιστοί χριστιανοί να έξευτελίζεται ό Χριστός ή ό Μωάμεθ ή ό Βούδας,* αλλά δέν επιτρέπεται να άμφισβητείται ή κατεστημένη ιστορία του ΕΑΜ ή ό σχολιασμός του Όλοκαυτώματος; Και πώς θά άντιδρούσαν αν κυκλοφορούσαν μυθιστορήματα με την ξεδιάντροπη έρωτική ζωή του Μάρξ ή του Λένιν;

* **Σημ. έκδ.:** Δέν είδαμε βέβαια να υδρίζεται ποτέ ό Μωάμεθ ή ό Βούδας παρά μόνον ό Χριστός.

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Έπειδή πολλοί εκ των αγαπητών αναγνωστών μās ρωτοϋν πώς μπορούν να βοηθήσουν και οικονομικά την προσπάθειά μας, τούς πληροφοροϋμε ότι για τόν σκοπό αυτόν άνοιξαμε τούς έξής δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, όπου και μπορούν να καταθέσουν ό,τι προαιρείται ή άγάπη τους: Έθνική Τράπεζα: **421/61.43.74-15** και Αlpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Έπίσης, **όσοι θέλουν**, μπορούν μέσω ΕΛ.ΤΑ. να μās ενισχύσουν οικονομικά με την ένθετη ταχυπληρωμή, ή όποία έχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος απ' ότι ή συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Υπενθυμίζουμε ότι τό περιοδικό άποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, όμως, με ευγνωμοσύνη δεκτές οί όποιες προαιρετικές εισφορές, μιά και τό περιοδικό δέν έχει άλλους πόρους.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ EUROPOL
(νόμος 2630/1998 - ΦΕΚ 155/10.7.1998)

Η πρώτη εικόνα που παρέχεται στον αναγνώστη του κυρωθέντος νομοθετικού κειμένου είναι ότι πρόκειται για τη σύσταση ενός φαινομενικά καθ' όλα θεμιτού διακρατικού αστυνομικού οργάνου που έρχεται να καλύψει τις νέες ανάγκες αστυνόμευσης που προέκυψαν από την δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Παρά ταύτα, πρέπει να γίνουν οι ακόλουθες γενικές, αλλά καθοριστικές παρατηρήσεις επί του κειμένου:

1. - Οι σκοποί της EUROPOL αναφέρονται στο άρθρο 2. Αφορούν την καταπολέμηση των εγκλημάτων της τρομοκρατίας, των ναρκωτικών και «άλλων σοβαρών μορφών διεθνούς εγκληματικότητας». Όμως η διατύπωση αυτή είναι παραπλανητική. Διότι στο Παράρτημα που συνοδεύει το νόμο περιγράφονται και άλλα αδικήματα που σχεδόν καλύπτουν όλο το φάσμα του Ποινικού Νόμου. Το κυριότερο όμως είναι αυτό που αναφέρεται στο άρθρο 43, με το οποίο παρέχεται στο Συμβούλιο της Ε.Ε. η έξουσιοδότηση για την μελλοντική τροποποίηση του νόμου και την εισαγωγή στο αντικείμενο της EUROPOL «**νέων όρισμών μορφών εγκληματικότητας**». Αυτό το παράθυρο είναι εξαιρετικά επικίνδυνο, αφού στο μέλλον μπορεί λ.χ. να καταστεί αντικείμενο διώξεως, παρακολούθησως και φακελώματος από την EUROPOL, όποιος πολίτης έχει πολιτική, κοινωνική, θρησκευτική πίστη ή δραστηριότητα μη αποδεκτή από τους ιθύνοντες κύκλους της Ε.Ε., ή οποία μπορεί να αναχθεί σε αδικήμα, στα πλαίσια των «νέων όρισμών μορφών εγκληματικότητας».

2. - Δημιουργείται σύστημα πληροφοριών, αυτοματοποιημένων και μή, για τις ανάγκες της EUROPOL. Πρόκειται για **σύστημα ηλεκτρονικού φακελώματος** σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Πέρα από την αμφισβητούμενη αξιοπιστία, σκοπιμότητα και αντικειμενικότητα των πληροφοριών που θα καταχωρούνται (αφού προβλέπεται φακέλωμα και για πρόσωπα που κατά πιθανολόγηση θα διαπράξουν αξιόποινες πράξεις ή ύπαρχει

ύποψία συμμετοχής τους σε εγκληματική οργάνωση) παρατηρητέα και τά εξής: Είναι **δυνατή**, παρά την φραστική απαγόρευση στο άρθρο 6 παρ. 2, **ή διασύνδεση του συστήματος αυτού με άλλα συστήματα πληροφοριών** (άρθρο 10 παρ. 4 και 5) γνωστά ή άγνωστα. Επίσης προβλέπεται δυνατότητα φακελώματος όχι μόνον των εγκληματιών, αλλά και των θυμάτων, των μαρτύρων και των πληροφοριοδοτών.

3. - Είναι ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι οι διατάξεις της Κοινοτικής Οδηγίας 95/46/ΕΚ της 24.10.1995 και ο σε εκτέλεση αυτής εκδοθείς, εθνικός νόμος 2472/1997 για την προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα **δέν ισχύουν για την επεξεργασία των αρχείων (διάβαζε: φακέλωμα) της EUROPOL**. Η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα του ν. 2472 είναι ανίσχυρη μπροστά στη EUROPOL. Δέν έχει καμμία εξουσία προσβάσεως και ελέγχου αυτών.

Τούτο συνάγεται ευθέως από το άρθρο 3 παρ. 2 περ. 6 της Οδηγίας 95/46/ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο «οι διατάξεις της παρούσας Οδηγίας δέν εφαρμόζονται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ή όποια πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων που δέν έμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως οι δραστηριότητες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση...». Πρόκειται για τη συνθήκη Maastricht. Συνεπώς ρητά εξαιρούνται από το πεδίο προστασίας των παραπάνω νόμων όλες οι προβλέψεις για την επεξεργασία δεδομένων που έμπεριέχονται στις συμβάσεις του τρίτου πυλώνα (EUROPOL-SIE), καθώς και οι πληροφορίες-αντικείμενο επεξεργασίας στα πλαίσια διακυβερνητικής συνεργασίας σε τομείς ποινικού δικαίου (βλ. σχετικά και Άναστασίου Παπαδοπούλου, *Όροι Προστασίας των Προσωπικών Δεδομένων*, έκδ. Άντ. Σάκκουλα, 1999, σελ. 91).

4. Για το αυταρχικό σύστημα πληροφο-

ριών της EUROPOL, παράλληλο με εκείνο της Schengen, παραθέτουμε σκέψεις του καθηγητή Σπύρου Σημίτη: «... σχετικά με την ίδρυση της ευρωπαϊκής αστυνομίας, της EUROPOL. Όσο διαφορετικά και αν είναι το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής αυτών των συμφωνιών έχουν ένα κοινό σημείο: την προσπάθεια ανάθεωρησης και συστηματικής μείωσης του επιπέδου προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Το αποτέλεσμα είναι μια αυξανόμενη δυσαρμονία ανάμεσα στις προσδοκίες της Οδηγίας και τους κανόνες που επεξεργάστηκαν τα Κράτη-Μέλη για θέματα τόσο λεπτά όσο η επεξεργασία προσωπικών πληροφοριών από υπηρεσίες κρατικής ασφαλείας, που ουσιαστικά καλύπτονται ακόμη από τις εθνικές αρμοδιότητες. **Έτσι, οι διατάξεις για την EUROPOL αρνοούνται στα υποκείμενα των προσωπικών πληροφοριών την προσφυγή στα δικαστήρια**, αντικαθιστούν έναν πραγματικά ανεξάρτητο έλεγχο από μια έσωτερική διαδικασία, καταργούν το δικαίωμα της πρόσβασης και καθιερώνουν την ασυλία των υπαλλήλων που επεξεργάζονται τα προσωπικά δεδομένα. Η Οδηγία (έννοει την Οδηγία 94.46/24.10.1994 ΕΚ) εξουδετερώνεται έπομένως από συμβάσεις, οι οποίες, από τη στιγμή που θα υπογραφούν και θα επικυρωθούν, μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν σαν μοχλός προσαρμογής των σαφώς αυστηρότερων ρυθμίσεων των έσωτερικών εθνικών διαδικασιών επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων στους επιεικέστερους κανόνες, που εφαρμόζονται στη διεθνή χρήση των προσωπικών δεδομένων» (Σπύρου Σημίτη, *Νομικό και πολιτικό πλαίσιο της προστασίας των προσωπικών πληροφοριών και της ιδιωτικής σφαίρας*», Νομική Επιθεώρηση, τεύχος 28).

5. - Άξιοσημείωτα είναι και τα προνόμια που καθιερώνονται για τα όργανα της EUROPOL όπως λ.χ. της ασυλίας και της δυνατότητας να αρνηθούν να καταθέσουν σε δικαστήριο για τις πληροφορίες και δραστηριότητες της EUROPOL.

6. - Όμως το **βασικότερο** όλων είναι το **έξις πόρισμα**:

Άφου για την εξασφάλιση της έννομης τάξης στον άγωνα της κατά της εγκληματικότητας του Ποινικού Νόμου στην Ε.Ε. καθιερώνεται σε διακρατικό επίπεδο ή EUROPOL με δικούς της σκοπούς, όργανα, πόρους και δικό της ηλεκτρονικό σύστημα πληροφοριών, τότε τί νόημα έχει ή σύσταση του δικτύου Σέγκεν και ιδιαίτερα του διαβόητου συστήματος πληροφοριών που θα διαθέτει; Φυσικά τό ερώτημα ισχύει και αντίστροφα.

Υποστηρίχθηκε κατά κόρον ότι ή Συνθήκη Σέγκεν ήταν αναγκαία για τή διασφάλιση της ελεύθερης διασυνοριακής κυκλοφορίας προσώπων και αγαθών στην Ε.Ε. Υποστηρίχθηκε επίσης ότι σκοπός της είναι νά μās προστατεύσει από τή λαθραία είσοδο προσώπων στην Ε.Ε. και τήν εγκληματικότητα. Όμως αυτούς τούς ίδιους ακριβώς σκοπούς ερχεται νά θεραπεύσει και ή ίδρυση της EUROPOL που και αυτή θά διαθέτει, πλήν των άλλων μέσων και οργάνων, δικό της ηλεκτρονικό σύστημα πληροφοριών, όπως και τό δίκτυο Σέγκεν.

Ανακύπτει λοιπόν τό ερώτημα: Πρός τί ή συνθήκη Σέγκεν και τό διαβόητο σύστημα πληροφοριών της, άφου τήν «προστασία» μας από τό κοινό έγκλημα και τήν τρομοκρατία τήν έχει αναλάβει ή EUROPOL;

Μήπως, τό ένα άπ' αυτά τά συστήματα πληροφοριών δέν είναι για τό κοινό έγκλημα, τά ναρκωτικά, τή λαθρομετανάστευση και τήν τρομοκρατία, αλλά για τόν έλεγχο και τήν ποδηγέτηση των πολιτών σε κάθε άλλο επίπεδο της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής;

Οί διαπιστώσεις αυτές επιβεβαιώνουν όσους δέν πίστεψαν στις «άγαθές προθέσεις» των έπινοητών της Σέγκεν περί δήθεν προστασίας μας από τούς παράνομους. Δέν θά άρκοϋσε γι' αυτό τό σύστημα πληροφοριών των εθνικών κρατικών αστυνομιών και αυτό της ιδρυόμενης EUROPOL; Ποιές «άλλες» άνάγκες θά καλύψει τό σύστημα πληροφοριών Σέγκεν; Φυσικά τό ερώτημα ισχύει και

ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ

Στήν εφημερίδα «**Τό Παρόν**» (20 Αυγούστου 2000) δημοσιεύθηκαν τά παρακάτω τά όποια άναδημοσιεύουμε λόγω του ένδιαφέροντος πού παρουσιάζουν. Άς σημειωθεί ότι ή εφημερίδα κινείται στόν άριστερό χώρο, άν και οί έτικέτες αυτές έχουν χάσει πλέον τό νόημά τους.

«Μέ πρωτοφανή άφέλεια* ή κυβέρνηση προχωρεί σέ μέτρα, πού θά πλήξουν άνεπανόρθωτα τή σημερινή δομή του έλληνικού πληθυσμού, τήν ίστορία, τόν πολιτισμό και τίς παραδόσεις αυτής της χώρας, πού χρόνια άποκαλείται Έλλάδα. Δέν έχουμε φαντασιώσεις, ούτε μεγαλοποιούμε φόβους, ούτε και προσπαθοΰμε νά σπείρουμε άνησυχίες. Άλλωστε από μόνες τους οί προθέσεις της σημερινής κυβέρνησης δημιουργούν άνησυχία και έρωτηματικά όπως «Πού πάμε», μέχρι σημείου νά φωνάξουμε «Ξυπνήστε»...

Εϋθεία μαχαιριά στήν ένότητα του έλληνικού λαού, θά είναι ή άπόφαση της κυβέρνησης νά **νομιμοποιήσει** γύρω στους 650.000 οικονομικούς μετανάστες, κυρίως από τήν Άλβανία και άλλες όμορες χώρες (Βουλγαρία, Ρουμανία, Σκόπια κλπ.) πού ζούν και εργάζονται στή χώρα μας μέ παραχώρηση πολιτικών δικαιωμάτων.

Στους 650.000 άν προστεθούν άλλοι 150 μέ 200.000 πού πριν από έναν χρόνο τους δόθηκε πράσινη κάρτα, μαζί μέ άλλους ξένους από χώρες μακρύτερες (Πακιστάν, Αίγυπτο, Πολωνία, Ρωσία κ.λπ.) φτάνουμε στό 1.000.000. Δηλαδή αυτόματα **κατασκευάζουμε μειονότητες**, μέ κυρίαρχη ένδεχομένως τήν άλβανική, και επεκτείνοντας τή Μουσουλμανική. Άπό κει και πέρα άνοίγει ή κερκόπορτα, μέ πρώτο ... έπίτευγμα τήν άνομοιογένεια του έλληνικού πληθυσμού, τόν επηρεασμό των πολιτικών εξέλιξεων και της ίδιας της κυβερνητικής λειτουργίας, τήν άλλοίωση της γλώσσας, των έλληνικών παραδόσεων κ.λπ.

Ήμπειροι πολιτικοί αλλά και προσωπικότητες διαφόρων χωρών, πού δέν φοβούνται τόν χαρακτηρισμό τους ως ...ρατσιστών, αλλά προέχει γι' αυτούς τό σήμερα και τό αύριο

της Έλλάδας, τονίζουν ότι αντίθετα στήν έξωφρενική πολιτική της νομιμοποίησης των «οικονομικών μεταναστών», ύπάρχει ή λύση της «κάρτας εργασίας», μέ τήν όποία δίνονται όλα τά δικαιώματα στους ξένους εργάτες, εκτός από τήν άναγνώριση πολιτικών δικαιωμάτων και τή μόνιμη εγκατάσταση. Δικαιώματα πού οδηγούν βραχυπρόθεσμα στή δημιουργία μειονοτήτων. Μέ τήν «κάρτα εργασίας» αντιμετωπίζονται όλες οί έποχιακές ανάγκες της χώρας. Άκόμη γίνεται πιό ευχερής ό έλεγχος των ξένων πού εύρίσκονται στή χώρα μας και μπορεί κάθε ώρα νά τους άναζητήσει. Και άκόμη δέν θά αισθάνονται σίγουροι, ένας λόγος πού θά λειτουργεί αποτρεπτικά για έπεισόδια, αντίθετα θά φροντίζουν νά είναι συνεπείς άπέναντι στους νόμους και τήν τάξη. Μέ τήν «κάρτα εργασίας» όλοι οί ξένοι πού βρίσκονται στήν Έλλάδα θά έχουν τά ίδια δικαιώματα μέ τους Έλληνες - άμοιβές, ασφάλιστρα, άδειες, σύνταξη - όπως συμβαίνει μέ τους μετανάστες μας, πριν άποκτήσουν τήν ίθαγένεια.

Ήσως κάποιος στίς παραπάνω έπισημάνσεις νά πουν ότι έδω ή Γερμανία δέν άνησυχεί. Ναι, ίσως έτσι είναι. Μέ δύο διαφορές:

Πρώτον: Σ' έναν πληθυσμό 50 εκατομμυρίων, τά 3-4 δέν μπορούν νά επιφέρουν καμία άλλοίωση ουσιαστική, και

Δεύτερον: Στή Γερμανία δέν ύπάρχουν όμορες χώρες πού άπειλούν και Μουσουλμάνοι... Ήνω έδω, στήν Έλλάδα, και όμορες χώρες πού έχουν πολίτες στή χώρα μας ύπάρχουν, και οί Μουσουλμάνοι μας ύποβλέπουν.

Πριν λοιπόν προχωρήσει σέ πρωτοβουλίες πού ύπονομεύουν τή χώρα, άς τό ξανασκεφθεί ή κυβέρνηση. Όχι στή νομιμοποίηση των 650.000, «ναί» στήν «κάρτα εργασίας», άν θέλουμε νά προστατεύσουμε και νά διατηρήσουμε τήν όμοιογένειά μας, τή γλώσσα μας, τίς παραδόσεις μας τά ήθη και τά έθιμά μας, τόν πολιτισμό και τήν ίστορία μας... Διαφορετικά άς κάνουν τό θέλημα της Εϋρωπαϊκής Ένωσης πού θέλει νά έξαφανίσει χώρες μέ πολιτισμό, γλώσσα, ταυτότητα».

* **Σημ. έκδ.:** Ήμεεις διερωτώμεθα μήπως δέν είναι μόνον άφέλεια.

ΑΛΛΟΥ ΚΑΙ ΕΔΩ*
του κ. Στέλιου Παπαθεμελή

Στόν μακρύ κατάλογο τῶν «προτάσεων» τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης γιά τόν «ἐξευρωπαϊσμό» καί τόν «ἐκσυγχρονισμό» τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας περιλαμβάνεται καί τό κεφάλαιο διαγραφῆς ἀπό τό ποινικό μας σύστημα τῶν διατάξεων περί προσηλυτισμοῦ. Ἡ ἀπογοήτευση γιά τούς ἱεροκήρυκες τοῦ «ἐξευρωπαϊσμοῦ» μας -ὅπως τόν φαντάζονται αὐτοί πάντοτε- ἔρχεται τώρα ἀπό τήν Εὐρώπη. Καί ἔρχεται εἰδικά ἀπό τό Παρίσι. Ἐκεῖ ἡ σοσιαλιστική κυβέρνηση Ζοσπέν -ἡ ὀλιγότερον μεταλλαγμένη σοσιαλιστική κυβέρνηση- κατέθεσε νομοσχέδιο μέ τό ὁποῖο εἰσάγει **αὐστηρότατες κυρώσεις γιά προσηλυτισμό**. Καί διευρύνει τό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ ποινικοῦ συστήματος, ἀφοῦ θεσπίζει νέο ἔγκλημα, αὐτό τῆς «πνευματικῆς χειραγώγησης». Στήν ἀρμόδια κοινοβουλευτική ἐπιτροπή ὅπου ψηφίστηκε ὁμόφωνα τό νομοσχέδιο, ἡ ὑπουργός Δικαιοσύνης Ἐλιζαμπέτ Γκιγιού ὑπεραμύνθηκε τῆς ρυθμίσεώς της ἐπικαλούμενη τή λεηλασία πού ὑφίσταται ἡ γαλλική κοινωνία ἀπό τίς παραθρησκευτικές νεοφανεῖς σέκτες.

Οἱ βουλευτές ὅλων τῶν κομμάτων ὑπῆρξαν αὐστηρότεροι στίς προδιαγραφές καί τίς ποινές. Μία νέα προσθήκη προβλέπει τώρα δικαίωμα τῶν δημάρχων νά ἀρνοῦνται τήν ἄδεια ἀνέγερσης εὐκτήριων οἰκῶν κ.λπ. σέ αίρέσεις πού ἔχουν καταδικαστεῖ δύο φορές. Ἰδού ὅτι καί ἐξ Ἑσπερίας ἔρχεται φῶς. Ἡ γαλλική περίπτωση εἶναι χαρακτηριστική καί πρέπει νά φρονηματίσει τούς ἡμέτερους νεοφωτιστές. Ἡ διάκριση περί τοῦ τί εἶναι προοδευτικό καί τί ἀναχρονιστικό χρειάζεται προδήλως νηφαλιότητα. Ἡ προβαλλόμενη στά «μίντια» μειοψηφία ἐκφράζει μόνον τόν

ἑαυτό της, ἀλλά ἔχει τεχνητά πολλαπλασιασμένη φωνή πού ὑπερκαλύπτει τό ἄρθροισμα τῶν φωνῶν ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Σημεῖο τῶν καιρῶν κι αὐτό. Στό μεταξύ, ἕνα ἀκόμη εὐφρόσυνο συμβάν στή Γαλλία. Γάλλοι ἀγρότες διαδηλωτές ἔχουν καταστρέψει ἕνα ἐστιατόριο τῶν «Μάκ Ντόναλντς» ὡς σύμβολο τῆς παγκοσμιοποίησης στή μικρή πόλη Μιλό. Προχθές ξεκίνησε ἡ δίκη τοῦ πρωταγωνιστῆ τῶν γεγονότων καί ἐπικεφαλῆς τοῦ «κινήματος τῶν πολιτῶν» Ζοζέ Μποδέ.

Ἡ Ζοζέ Μποδέ δραστηριοποιήθηκε πρό μηνῶν στό ἀμερικανικό Σιάτλ ματαιώνοντας τά σχέδια τοῦ Παγκόσμιου Ὁργανισμοῦ Ἐμπορίου. Τώρα ἐτοιμάζεται γιά τήν ἐτήσια σύνοδο τοῦ Διεθνoῦς Νομισματικοῦ Ταμείου καί τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας στήν Πράγα τόν Σεπτέμβρη. Ἡ ἀντίσταση στή μοναδική σκέψη, στή μοναδική ὑπερδύναμη καί τόν ἐξομοιωτή ἐθνῶν καί συνειδήσεων ἀρχίζει νά ἀποκτᾶ διάσταση, σάρκα καί ὄστα. Ὅσο περισσότεροι καί ὅσο πιό γρήγορα τό συνειδητοποιήσουμε τόσο καλύτερα γιά τίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀντιτεκόμενοι ὅπου γῆς εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα. Αὐτοί μποροῦν νά περιάγουν τίς κυβερνήσεις τους στό λυτρωτικό ἀδιέξοδο πού περιέγραψε ἔτσι κάπως ὁ Μπρέχτ: «Ὑστερα ἀπό τήν ἐξεγερση τῆς 17 τοῦ Ἰούνη, ὁ γραμματέας τῆς Ἐνωσης Λογοτεχνῶν ἔβαλε καί μοιράσανε στή λεωφόρο Στάλιν προκηρῦξεις πού λέγανε πῶς ὁ λαός ἔχασε τήν ἐμπιστοσύνη τῆς κυβέρνησης καί δέν μπορεῖ νά ξανακερδίσει παρά μονάχα μέ διπλή προσπάθεια. Δέν θά ἴταν πιό ἀπλό, ἡ κυβέρνηση νά διαλύσει τό λαό καί νά ἐκλέξει ἕναν ἄλλο»;

* Δημοσιεύθηκε καί στήν ἐφημ. «Θεσσαλονίκη» τῆς 3.7.2000

ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ «ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ» ΚΑΙ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ» ΦΟΡΕΙΣ ΦΑΛΚΙΔΕΥΟΥΝ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

του κ. Λαυρεντίου Ντετζιόρτζιο

Προκειμένου να ενσωματωθεί η χώρα μας και ο ελληνικός λαός στο σύστημα της Παγκοσμιοποίησης θεσπίζονται και στην Ελλάδα, με διεθνή διασύνδεση και εξάρτηση:

1. Μηχανισμοί καταστολής και μέτρα αστυνομικής φύσεως με τα ίδια πάντα προσχήματα της «ασφαλείας», της «έννομου τάξεως», των «άνθρωπινων δικαιωμάτων», των «άτομικων ελευθεριών» κ.λπ.

2. Δῆθεν «ανεξάρτητες», «άνθρωπιστικές» και μή-κυβερνητικές οργανώσεις, πού όλο και περισσότερο παρεμβαίνουν αυτόκλητες στην καθημερινή ζωή των πολιτών υποκαθιστώντας τους δημοκρατικούς και παραδοσιακούς θεσμούς.

Στήν ουσία τους όλα αυτά συνιστούν ένα καθεστώς άνελευθερίας και απαξίωσης των δημοκρατικών θεσμών, πού αποσκοπεύει στην ολοκληρωτική ποδηγέτηση των πολιτών.

“Ολοι αυτοί οι φορείς κοινό σημείο αναφοράς τους και στόχο των συντονισμένων δραστηριοτήτων τους έχουν την έχθρική στάση τους απέναντι στην Ρωμοσύνη: τόσο κατά της Όρθοδόξου Πίστεώς μας και της Έκκλησίας μας όσο και κατά των παραδόσεών μας.

Έλάσσονα, ελάχιστα και περιστατικά ζητήματα - τά όποια εύλόγως προκύπτουν σέ μία ζώσα πραγματικότητα πού άφορᾶ στή ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων - τά απομονώνουν και τά ανάγουν σέ θέματα αιχμής εκδιάζοντας τριβές μεταξύ Έκκλησίας και Πολιτείας, ενώ ταυτοχρόνως υποδαθμίζουν τά μείζονα και πραγματικά προβλήματα του ελληνικού λαού και ιδιαιτέρως τά εθνικά, καταγγέλοντας όσους ενδιαφέρονται γι' αυτά ως εθνικιστές και μισαλλόδοξους.

Δικτυωμένοι μεταξύ τους και μέ έξωελλαδικά κέντρα, μέσω κυβερνητικών συμβούλων και παραγόντων, μέσω δημοσιογράφων και συγκροτημάτων ΜΜΕ επηρεάζουν τόσο την Κυβέρνηση όσο και την κοινή γνώμη, ώστε να περνούν τμηματικώς και άνεπαισθήτως τίς άντορθόδοξες θέσεις τους σέ κυβερνητικές

άποφάσεις.

Ή «έφεύρεση» των φορέων αυτών («άνεξαρτήτων», «άνθρωπιστικών» και μή-κυβερνητικών) βρίσκεται στό γεγονός ότι ενώ παρακάμπτουν τό πολιτικό και θεσμικό πλαίσιο της χώρας - πολύ πιθανώς εύρισκόμενοι οί ίδιοι υπό τόν έλεγχο κάθε είδους διαπλοκής οικονομικών συμφερόντων, πολιτικών σκοπιμοτήτων, μυστικιστικών δοξασιών, σεκτών κ.λπ. - οί άποφάσεις τους έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα σέ νομικό και ήθικό πειδίο για την κοινωνία και την κυβέρνηση.

Δηλαδή, όντας «ανεξάρτητες» τάχα οί ίδιες, καθιστούν εξαρτημένους από αυτές τούς πολίτες και τούς λαούς. Έτσι προσφέρονται να έξυπηρετήσουν σκοπιμότητες, μεθοδεύοντας σχέδια πού δέν άντέχουν στον θεσμικό και δημοκρατικό έλεγχο.

Στή λογική αυτή επιχειρείται ή κυβερνητική μεθόδευση για την διαγραφή του θρησκευματος, της εθνικότητας και της οικογενειακής καταστάσεως από τίς ταυτότητές μας, και έτσι γίνονται φανερές οί σχέσεις εξαρτήσεως των «άνεξαρτήτων» φορέων από την Κυβέρνηση:

Λόγου χάριν, επειδή ή Κυβέρνηση εκτίμησε ότι ή διαγραφή αυτών των στοιχείων μέσω της ένδεδειγμένης κοινοβουλευτικής όδοϋ θά είχε μεγαλύτερο πολιτικό κόστος, επέλεξε την λύση της άθαιρεσίας και για να νομιμοποιηθεί, εκλήθη ή «ανεξάρτητη» Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων να άποφανθεί άναρμοδίως και παραπλανητικώς για τό θέμα. “Ωστε να προωθήσουν τά σχέδιά τους ή Κυβέρνηση και οί δυνάμεις πού την επηρεάζουν ή την εκδιάζουν, δηλαδή, ή Νέα Τάξη Πραγμάτων, και στό έσωτερικό κοινωνικό και πολιτισμικό status της Ελλάδος.

Εύλόγως δημιουργείται ή έντύπωση ότι πίσω από όλα αυτά ύπάρχει ένα σχέδιο προετοιμασίας - εν πολλοίς παρακάμπτοντας τό νομοθετικό και θεσμικό επίπεδο - ενός πλέγματος μηχανισμών βάσει νεοφανών άντλήσεων περί την ελευθερία και την δημοκρατία

ώστε νά ἀντιμετωπιστοῦν: ἀναμενόμενες σέ εὐρεία κλίμακα καί διάρκεια δυναμικές ἀντιδράσεις τῶν πολιτῶν καί τῶν λαῶν (λ.χ. παγκόσμια διαμαρτυρία στό Σηάτλ τῶν ΗΠΑ) στά ἐν ἐξελίξει σχέδια τῆς Παγκοσμιοποιήσεως σέ ὅλο τόν κόσμο καί στήν Ἑλλάδα· ἀλλά καί νά καταστοῦν ἐφικτές ἡ βίαιη ὁμογενοποίηση ἀντιστεκομένων καί ἡ ἐξαφάνιση τῶν μὴ ἀφομοιώσιμων ἐκ τῆς φύσεώς τους στήν Παγκοσμιοποίηση ἔθνων καί πολιτισμῶν, ὅπως λ.χ. ἡ Ὁρθοδοξία καί ὁ ἑλληνικός λαός.

Στήν Δημοκρατία ἡ ἐλευθερία προάγεται δέν καταργεῖται

Ἡ αἰτιολόγηση πού προβλήθηκε γιά τήν ἀπόφαση διαγραφῆς τοῦ θρησκευματος καί τῆς ἐθνικότητος ἀπό τίς ταυτότητές μας, ἀποκλείοντας ἀκόμη καί τήν προαιρετική ἀναγρφή τους, συνιστᾷ εὐθέως **ἀναίρεση τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος**. Στήν Δημοκρατία διασφαλίζεται ἡ ἐλεύθερη ἔκφραση τῶν πεποιθήσεων ὅλων τῶν πολιτῶν ὑπό τούς ὅρους καί τίς συνθήκες πού προβλέπει τό Σύνταγμα τῆς χώρας, μέ στιγματισμό τῶν πιθανῶν ἐκτροπῶν συμπεριφορᾶς καί αὐστηρή τιμωρία τῶν παρανομούντων πού, εὐλόγως, μπορεῖ νά ἐμφανιστοῦν.

Ὅπωςδήποτε, ὅμως, στήν πατρίδα μας ἡ ἐλευθερία τῆς ἐτερότητας προστατεύεται κυρίως ἀπό τήν αὐθεντική ἑλληνορθόδοξη παιδεία τῆς ἀνοχῆς, τῆς κατανόησεως καί τῆς ἀγάπης -παιδεία πού, ὅμως, συστηματικά βιάζεται καί ὑποδαθμίζεται ὥστε νά ἐξουδετερωθεῖ ἡ εὐεργετική ἐπίδρασή της στήν καθημερινή ζωή τῆς κοινωνίας.

Σέ καμμιά περίπτωση ἡ προστασία τοῦ πολίτη δέν μπορεῖ νά ἐξασφαλισθεῖ μέ τήν ἀπαγόρευση τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασεως τῶν ὁποίων πεποιθήσεών του καί μάλιστα, παρά τήν θέλησή του, στό Δελτίο Ταυτότητός του, πού εἶναι: τό ἐπίσημο ἔγγραφο τῆς Πολιτείας στήν ὁποία περιγράφεται ἡ προσωπικότητα τοῦ πολίτη· ἀλλά καί ταυτοχρόνως, ἀντικαθιστᾷ πολλά ἄλλα ἐπίσημα ἔγγραφα πού τόν ἀφοροῦν σέ μία τεράστια κλίμακα τῶν καθημερινῶν δοσοληψιῶν του (περιλαμβανομένων καί ἐκείνων πού χρήζουν δηλώσεως τοῦ θρησκευματος του) τόσο μέ τό Κράτος ὅσο καί μέ τούς συμπολίτες του.

Κατά τόν ἐπισημότερο δυνατό τρόπο, λοιπόν, ἡ Κυβέρνηση διακηρύσσει ὅτι ἡ Ἑλληνική Δημοκρατία ἀδυνατεῖ νά προστατεύσει τόν πολίτη, ἀκόμη καί ἀπό πιθανή - ἄρα μομονωμένη καί περιστατική - δυσμενή διάκριση, λόγω τῶν πεποιθήσεών του, μέ ἄλλον τρόπο παρά μόνον μέ τήν ἀπαγόρευση τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασεώς τους.

Ἔτσι, ὁδηγεῖ τίς θρησκευτικές μειονότητες τῆς χώρας μας στήν ψευδή ἐντύπωση δημοκρατικοῦ ἐλλείμματος στήν πολιτική καί ἠθική συνείδηση τοῦ κατά συντριπτική πλειοψηφία ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ - ἐνῶ τό δημοκρατικό ἔλλειμμα καί ἡ αὐταρχική ἀναλγησία εἶναι δικό της ἀποκλειστικό προνόμιο, ἐνσπείροντας στό λαό αἰσθήματα φόβου καί ἀνασφαλείας.

Ἄλλωστε, κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει τήν ὑστερόβουλη ἐπιδίωξη τῆς Κυβερνήσεως νά ἐκμεταλλευτεῖ τήν εὐλογία καχυποψία καί τήν ἀγανάκτηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι στίς ἔωλες ἀποφάσεις της. Ὅτι, δηλαδή, ἐπιχειρεῖ νά προσδέσει τίς θρησκευτικές μειονότητες ἰδεολογικῶς καί πολιτικῶς στήν κυβερνητική ἐξουσία -ὡς τήν μόνη διασφαλίζουσα τά συμφέροντά τους, μέ ἀντιδημοκρατικές πρακτικές εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς ἰδιοπροσωπίας τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλά τίς προσδένει καί στίς ἐξωθεσμικές καί ἐξωελλαδικές δυνάμεις ἀπό τίς ὁποῖες ἡ Κυβέρνηση ἐπηρεάζεται, ἐξαρτᾶται ἢ ἐκδιάζεται, ὥστε νά λειτουργήσουν μαζί μέ τούς «προοδευτικούς» καί «ἐκσυγχρονιστές» θιασῶτες τῆς νεο-εποχικῆς Παγκοσμιοποιήσεως ὡς ἡ κοινωνική πρόσδωση τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ» καί ὡς πολιτικοί καί κοινωνικοί «πρωιτωριανοί» κατά τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ στά ὅσα ἀντεθνικά ἐγχειρήματα δρομολογεῖ ἡ Κυβέρνηση.

**ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ
του κ. Γεωργίου Ἀποστολάκη, Προέδρου Πρωτοδικῶν**

A. - Ἱστορικό

Ἡ Ἀρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα στίς 15.5.2000 ἐξέδωσε τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 910 Σύστασή της πρὸς τόν ὑπεύθυνο τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως, μέ τήν ὁποία τόν καλεῖ νά ἀπευθύνει στά ἀρμόδια, γιά τήν ἐκδοση δελτίων ταυτοτήτων, ὄργανα τίς ἀναγκαῖες ὁδηγίες ὥστε “νά μή συλλέγουν (δηλαδή νά μήν ἐρωτοῦν, οὔτε νά ἐπιτρέπουν τήν ἀναγραφή) καί νά μήν ἐπεξεργάζονται (πλήν ἄλλων καί) τό θρήσκευμα...”

B. - Αἰτιολογίες τῆς συστάσεως

“...Τόσο τά παλαιοῦ (ἀστυνομικά δελτία ταυτότητας), ὅσο καί τά νέου τύπου δελτία ταυτότητας πού πρόκειται νά ἐκδοθοῦν εἶναι δημόσια ἔγγραφα πού περιέχουν δεδομένα προσωπικοῦ χαρακτήρα. Τά δεδομένα αὐτά καταχωρίζονται σέ ἀρχεῖο τῶν οἰκείων δημοσίων ἀρχῶν καί ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἐπεξεργασίας. Σκοπός τῆς ἐν λόγῳ ἐπεξεργασίας στό δελτίο ταυτότητας... εἶναι τό ἄτομο πού φέρει τά στοιχεῖα πού τό ἐξατομικεύουν κατά μοναδικό τρόπο...” (παρ. 7).

“Τά στοιχεῖα πού περιλαμβάνονται στά δελτία ταυτότητας καταχωρίζονται σέ ἀρχεῖο καί μποροῦν νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἐπεξεργασίας...” (παρ. 8).

“Τά ὡς ἄνω στοιχεῖα καί ἡ ἀναγραφή τους στά δελτία ταυτότητας ἐμπίπτουν στό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ ν. 2472/1997...” (παρ.9).

“Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παρ. 1 ἐδ. 6 τοῦ ν. 2472/1997 τά δεδομένα προσωπικοῦ χαρακτήρα γιά νά τύχουν νόμιμης ἐπεξεργασίας, πρέπει μεταξὺ ἄλλων νά εἶναι συναφή, πρόσφορα καί ὄχι περισσότερα ἀπό ὅσα κάθε φορά ἀπαιτεῖται, ἐν ὄψει τῶν σκοπῶν τῆς ἐπεξεργασίας. Καθιερώνεται ἔτσι ὡς θεμελιώδης προϋπόθεση γιά τή νόμιμη λειτουργία κάθε ἀρχείου ἢ ἀρχῆ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπεξεργασίας καί ἡ ἀρχή τῆς ἀναγκαιότητας καί προσφορότητας τῶν δεδομένων σέ σχέση πάντα μέ τόν σκοπό τῆς ἐπεξεργασίας...” (παρ. 11).

“Στήν προκειμένη περίπτωση ἐν ὄψει τοῦ

σκοποῦ ἐπεξεργασίας πού εἶναι ἡ βεβαίωση τῆς ταυτότητας τοῦ ὑποκειμένου ... ὑπερβαίνουν τό σκοπό τῆς ἐπεξεργασίας...(πλήν ἄλλων καί)... τό θρήσκευμα διότι ἀνάγεται στόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ἀτόμου καί ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀπρόσφορο καί μή ἀναγκαῖο γιά τήν ἐξατομικευση τῆς ταυτότητάς του” (παρ. 12).

Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ὡς ἄνω δεδομένων δέν εἶναι θεμιτή καί ὅταν ἀκόμη τό ὑποκείμενο παρέχει τήν πρὸς τοῦτο ρητή συναίνεσή του σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5 παρ. 1 καί 7 παρ. 2 ἐδ. α τοῦ ν. 2472/1997, διότι ἡ συγκατάθεση τοῦ ὑποκειμένου δέν ἐπιτρέπει καθ' ἑαυτήν τήν διεξαγωγή κάθε εἴδους ἐπεξεργασίας ὅταν αὐτή εἶναι ἀθέμιτη ἢ ὅταν ἀντίκειται στήν ἀρχή τοῦ σκοποῦ καί τῆς ἀναγκαιότητας... Δέν μπορεῖ ἡ ἄσκηση αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος νά ὀδηγεῖ στήν καταχώρηση στοιχείων ἀσχετῶν μέ τόν σκοπό τοῦ ἐκάστοτε ἀρχείου ἐπεξεργασίας” (παρ. 13).

Συμπέρασμα

Ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευήματος στά δελτία ταυτότητας συνιστᾷ μέν ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα μέ εὐαίσθητο περιεχόμενο, ἀλλά ἡ ἐπεξεργασία του ἀπό τά ἀρμόδια ὄργανα τοῦ Κράτους, ἢ ὁποία μάλιστα γίνεται σέ ἐκπλήρωση νόμιμης ὑποχρέωσης τοῦ ὑπεύθυνου ἐπεξεργασίας ὑπαλλήλου, εἶναι θεμιτή, διότι τό στοιχεῖο τοῦ θρησκευήματος εἶναι δεδομένο συναφές, πρόσφορο καί σέ καμμία περίπτωση ὑπερβολικό (κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 4 παρ. 1 περ. 6 ν. 2472/1997) γιά τόν ἐκ τοῦ νόμου ταχθέντα σκοπό τῆς ἐπεξεργασίας. Ὡς τέτοιος σκοπός γιά τά δελτία ταυτοτήτων ὀρίζεται ἀπό τό νόμο, ἐκτός ἀπό ἐκεῖνον τῆς ἀποδείξεως τῆς ταυτοπροσωπίας τοῦ κατόχου (ἄρθρο 6 παρ. 1 ν. 1599/1986), παράλληλα καί ἡ καταπολέμηση τῆς γραφειοκρατίας διά τῆς παροχῆς δυνατότητας στούς πολίτες νά ἀποδεικνύουν ἀπ' εὐθείας μέ τήν ἐπίδειξη τῆς ταυτότητας διάφορες προκριθεῖσες ἀπό τό νομοθέτη ἔννομες ιδιότητές τους, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καί τό θρήσκευμα, ἀναγκαῖες γιά τήν ἐνάσκηση δικαιωμάτων ἢ

ἐκπλήρωση ὑποχρεώσεων (ἄρθρο 7 ν. 1599/1986). Ἡ γραπτή συγκατάθεση τοῦ κατόχου τῆς ταυτότητας (ὑποκειμένου) γιὰ τὴν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος εἶναι ἀναγκαία. Ἔτσι ἡ πρόβλεψη ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στό ἄρθρο 3 ν. 1599/1986 πρέπει νά ἐρμηνευθεῖ ὡς προαιρετική. Οἱ νομικές αἰτιολογίες τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 910 Συστάσεως τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα, ὅτι σκοπός τῆς ἐπεξεργασίας τῶν δεδομένων ταυτοτήτων εἶναι μόνον ἡ ἀπόδειξη τῆς ταυτο-

προσωπίας τοῦ κατόχου καί συνεπῶς ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος δέν εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν ὑλοποίηση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, εἶναι ἐπιλεκτικές καί ἐλλιπεῖς, ἀφοῦ **παραβλέπεται ἐντελῶς ὁ διαγραφόμενος στό ἄρθρο 7 ν. 1599/1986 παράλληλος σκοπός τῶν δελτίων ταυτότητος ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου διαφόρων ἐννόμων ἰδιοτήτων τοῦ κατόχου γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς γραφειοκρατίας.** Συνεπῶς τό διατακτικό τῆς Συστάσεως δέν εἶναι νόμιμο καί οἱ παραληπτές της δέν ἔχουν ὑποχρέωση συμμορφώσεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ἔ ΣΧΟΛΙΑ

Οἰκουμενιστικό Συνέδριο στή Θήβα

Δύο ἑβδομάδες πρὶν ἀπό τό Παμμοναστικό Συνέδριο, πού ἔχει προγραμματίσει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τίς 12-14 Σεπτεμβρίου 2000 στό πλαίσιο τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἰωδηλαίου τῶν 2000 ἐτῶν ἀπό τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάποιοι ἄλλοι διάλεξαν νά κάνουν τό δικό τους «**Διεθνές Οἰκουμενικό Συνέδριο Μοναχῶν καί Μοναζουσῶν**» (27 Αὐγούστου - 3 Σεπτεμβρίου).

Πρόκειται γιὰ διομολογιακή συνάντηση, στήν ὁποία θά μετάσχουν Ὁρθόδοξοι, παπικοί καί προτεστάντες. Ἡ συνάντηση αὐτή θά φιλοξενηθεῖ, ὅπως καί τό Συνέδριο τοῦ νεοποχιτικοῦ περιοδικοῦ «God and Religion»/ «Θεός καί Θρησκεία», στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας στήν Ἀλίαρτο ἀπό 27 Αὐγούστου ἕως 3 Σεπτεμβρίου.

Τό θέμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι: «**Ὁ Χριστιανισμός μόλις ἀρχίζει - οἱ Ἐκκλησίες μας μέσα στόν παγκόσμιο διάλογο**». Ἡ δισέλιδη ἐπιστολή - πρόσκληση γιὰ τό Οἰκουμενιστικό Συνέδριο, ἡ ὁποία ὑπογράφεται ἀπό τόν ἀρχιμανδρίτη Ἀθηναγόρα Peckstadt, φέρει τόν τίτλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Στήν πρόσκληση διαβάζουμε ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στόν Μητροπολίτη Σηλυβρίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Αἰμιλιανό Τιμιάδη καί τόν παπικό ἱερέα ἀπό τὴ Μαδρίτη Julian Garcia Hernando.

Ἀπό ἐλληνικῆς πλευρᾶς ἀναφέρεται στό πρόγραμμα, πού ἔχουμε στά χέρια μας, ἡ συμμετοχή τῶν Μητροπολιτῶν Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου καί Σηλυβρίας κ. Αἰμιλιανοῦ καί τοῦ ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου (Καλαμπόκα), πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Θηβῶν, πρώην Σιμωνοπετρίτου καί πρώην Ἱεροσολυμίτου καί τῆς Καθηγουμένης τῆς ὡς ἄνω μονῆς μοναχῆς Διοδώρας, γερμανικῆς καταγωγῆς.

Παρ' ὅτι ἡ διοργάνωση αὐτή εἶναι ἡ 29 (!) κατά σειράν (φαίνεται ὅτι οἱ προηγούμενες ἐλάμβαναν χώραν ἐκτός Ἑλλάδος ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει μᾶλλον ἀφανῶς), τώρα ἐπιδιώκεται ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση, ὅπως ἀναφέρεται, καί ἡ «δημιουργία καταλλήλων ὑποδομῶν γιὰ τὴν πιό ἀποτελεσματική λειτουργία τοῦ Συνεδρίου».

Ὅπως συνάγεται, λοιπόν, ἀπό αὐτή τὴ δήλωση, οἱ προωθοῦντες τόν διαχριστιανικό συγκρητισμό μέσῳ τῶν «διαλόγων», δέν ἀρκοῦνται πλέον στή συμμετοχή ἀκαδημαϊκῶν διδασκάλων καί κληρικῶν σ' αὐτούς, ἀλλά θέλουν νά ἐμπλέξουν στά γράναζια τους καί τοὺς μοναχοὺς καί τίς μοναχές, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν ἦσαν οἱ κατ' ἐξοχὴν ἐκφραστῆς τῆς γνησιότητος τῆς πίστεως καί τῆς ὀρθοδόξου βιοτῆς. Κατά τοῦτο εἶναι σημαντικό γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη προοπτική του αὐτό τό βῆμα.

Ὅσο γιὰ τόν οἰκουμενιστικό - συγκρητιστικό χαρακτήρα τοῦ Συνεδρίου, αὐτός γίνεται φανερός καί μέ μιά ματιά, πού θά ρίξει κανεὶς στό πρόγραμμα. Ἐναλλάσσονται σ'

αυτό σέ καθημερινή δάση παπικές, προτεσταντικές και ὀρθόδοξες ἀκολουθίες ἀπό πρωϊνή προσευχή και ἔσπερινός μέχρι Θεία Λειτουργία. Μάλιστα ἡ Ἀγγλικανική «Θεία Εὐχαριστία» τελεῖται στίς 12 τό μεσημέρι, ἀφοῦ ἔχει προηγηθεῖ πρωϊνό και στή συνέχεια διάλειμμα για καφέ· ἐνῶ ἡ Παπική «Θεία Εὐχαριστία» τελεῖται ἄλλη μέρα στίς 6 τό ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἔχει προηγηθεῖ πρωϊνό και γεῦμα!

Τό λυπηρόν ὅμως εἶναι, ὅπως βλέπουμε, ὅτι οὔτε ἡ Ὀρθόδοξη (και μάλιστα ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου Θηβῶν κ. Ἰερωνύμου) ἔχει μείνει ἀνεπηρέαστη ἀπό τόν ἀνεμο τῆς ἰσοπεδώσεως. Συγκεκριμένα διαβάζουμε στό πρόγραμμα τῆς Παρασκευῆς 1ης Σεπτεμβρίου: 8π.μ. Ὁρθρος - Πρωϊνό και στή συνέχεια Θεία Λειτουργία! Ἐλπίζουμε νά πρόκειται περί λάθους ἐξ ἀδελφίας.

Κάτι ἄλλο, πού τραβάει τήν προσοχή μας στό πρόγραμμα, τό ὅποιο διανθίζεται ἐπίσης ἀπό ὀμιλίες Ὀρθοδόξων και μή, εἶναι τό «Προαιρετικόν Ὀρθόδοξον Ἀπόδειπνον». Αὐτό σημαίνει, ἐξ ἀντιδιαστολῆς πρὸς τό «προαιρετικόν», ὅτι ἡ συμμετοχή στίς ὑπόλοιπες λατρευτικές ἐκδηλώσεις τῶν παπικῶν και προτεσταντῶν θά εἶναι ὑποχρεωτική(;).

Ὅπως ἀποδεικνύεται λοιπόν και στήν περίπτωση αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου, τό μεγαλύτερο κακό αὐτῶν τῶν διοργανώσεων εἶναι ἡ συμμετοχή σέ κοινές λατρευτικές ἐκδηλώσεις (συμπροσευχές και συλλείτουργα). Δέν ἀρκοῦνται διοργανωτές και μετέχοντες μόνο στίς ὀμιλίες και συζητήσεις. Τό ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ -και λειτουργικοῦ- συγχρωτισμοῦ μέ τούς ἑτεροδόξους εἶναι ἡ ἀμβλυνση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν ἐξ ὀρθοδόξων μετεχόντων. Αὐτό τουλάχιστον ἔχει ἀποδείξει ἡ ἐμπειρία τῶν «διαλόγων» τά τελευταῖα πενήντα κυρίως χρόνια.

Τό ἐπιχείρημα βέβαια τῶν μετεχόντων ἀπό ὀρθοδόξου πλευρᾶς σέ παρόμοιες διοργανώσεις εἶναι ὅτι θά δώσουν ὀρθόδοξη μαρτυρία στους ἑτεροδόξους. Ἐπίσης ὅτι θά βοηθήσουν στήν «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν» διά τῆς ἀλληλογνωριμίας και τῶν διαλόγων ἀγάπης. Ἀφήνουμε τό δεύτερο ἐπιχείρημα, τό ὅποιο δέν μπορεῖ νά βρεῖ ἐρείσματα ὀρθοδοξοπατε-

ρικά, και στεκόμαστε στό πρώτο. Διερωτώμεθα, τί εἶδους ὀρθόδοξη μαρτυρία εἶναι αὐτή, ὅταν στό πρόγραμμα τῆς Κυριακῆς 3ης Σεπτεμβρίου προβλέπεται ἐπί λέξει: Πρωϊνή προσευχή - Πρωϊνό - Ἀναχώρησις δι' Ἀθήνας.

Ποῦ εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία, ἡμέρα Κυριακή;

Προτείνουμε, λοιπόν, ἄν πράγματι θέλουν νά δώσουν ὀρθόδοξη μαρτυρία και νά βοηθήσουν και τούς ἑτεροδόξους, νά σκύψουν στήν Ὀρθόδοξη παράδοσή μας και νά ἰδοῦν πῶς συμπεριφέρονταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας σέ ἀνάλογες περιπτώσεις.

Και νά ἀφήσουν ἡσυχους τούς μοναχούς και τίς μοναχές στήν ὑψηλή ἀποστολή τους, πού εἶναι ἡ προσευχή τους ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου και ὄχι ἡ συμμετοχή σέ οἰκουμενιστικά συνέδρια και συμπροσευχές.

Παταγώδης ἀποτυχία τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου στή Θῆβα

Μεταφέρουμε ἀπό τήν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» (8.9.2000, σελ. 6):

«Εἰς τό κενόν ἔπεσεν ἡ προσπάθεια δημιουργίας οἰκουμενιστικοῦ προγεφυρώματος εἰς τόν χώρον τοῦ μοναχισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τό Οἰκουμενιστικόν Συνέδριον διά τό ὅποιο ἐγράψεν εἰς τό προηγούμενον φύλλον μας ὁ μοναχός π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, ἐπραγματοποιήθη τελικῶς ἀπό 27 Αὐγούστου ἕως 3 Σεπτεμβρίου εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν και Λεβαδείας εἰς Ἀλίαρτον.

Ἡ ἀποτυχία του ὅμως ἦτο παταγώδης, διότι τήν νεωτεριστικήν αὐτήν προσπάθειαν εἰς τόν χώρον τοῦ μοναχισμοῦ ἀντιμετώπισεν μέ παγεράν ἀδιαφορίαν, μάλιστα δέ και ἀπεδοκίμασεν ἐντόνως, τό σύνολον τῶν Ἱερῶν Μονῶν και Ἡσυχαστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι οὔτε ἀπό τάς Ἱερᾶς Μονᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν και Λεβαδείας πού ἐφιλοξένει τό Οἰκουμενιστικόν Συνέδριον μετεῖχεν οὐδεῖς, πλήν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Διονυσίου (Καλαμπόκα) και τῆς ἡγουμένης Διοδώρας, γερμανικῆς καταγωγῆς, οἱ ὅποιοι ἦσαν και οἱ

πρωτεργάται του Συνεδρίου από Ὁρθόδοξο πλευρᾶς μαζί μέ τόν παλαίμαχον οἰκουμενιστήν Μητροπολίτην Σηλυβρίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Αἰμιλιανόν Τιμάδην.

Ἄπαντες οἱ ὑπόλοιποι σύεδροι ἦσαν παπικοί καί προτεστάνται, κυρίως Γάλλοι καί Ἰσπανοί.

Οὔτε ὅμως καί ἐπίσημοι ἐτίμησαν μέ τήν παρουσίαν των τό Συνέδριον, παρ' ὅτι εἶχον προσκληθῆ.

Ἐπενθυμίζομεν ὅτι ἐπρόκειτο, βάσει τοῦ ἐπισήμου προγράμματος, διά διομολογιακόν οἰκουμενιστικόν Συνέδριον Μοναχῶν καί Μοναζουσῶν εἰς τό ὁποῖον ἐδέσποζον ἐπί καθημερινῆς δάσεως ἀκολουθίαι παπικάι, προτεσταντικάι καί Ὁρθόδοξοι ἐναλλάξ.

Σχόλιο: Θά πρέπει νά σημειωθεῖ ἐπίσης ἡ παρουσία στό Συνέδριον μοναζουσῶν ἀπό τή Ρουμανία. Ἀλλά καί ἡ διατύπωση τοῦ θέματος τοῦ Συνεδρίου «Ὁ Χριστιανισμός τώρα μόλις ἀρχίζει» προξενεῖ προβληματισμό. Τά δύο χιλιάδες χρόνια Χριστιανισμοῦ καί τά ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων καί μαρτύρων τῆς πίστεώς μας τόσο μικρή σημασία ἔχουν;

«Διαθησκευακό Σεμινάριο συμφιλίωσης καί εἰρήνης»

Στά ψιλᾶ τῶν ἐφημερίδων πέρασε Συνέδριον πού ἔγινε στίς ἀρχές Ἰουνίου 2000 στή Θεσσαλονίκη. Διοργανώθηκε ἀπό τό Γραφεῖο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας (Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο) στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση, καί τελοῦσε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Ὁ τίτλος του ἦταν: **«Συμφιλίωση καί εἰρήνη στήν Νοτιοανατολική Εὐρώπη. Ἡ συνεισφορά τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων στή δημιουργία πολυεθνικῶν καί δημοκρατικῶν κοινωνιῶν»**. Συμμετείχαν ὅπως διαβάσαμε Ὁρθόδοξοι, παπικοί, προτεστάντες, μουσουλμάνοι καί ἔβραιοι.

Τό Σεμινάριο ἔλαβε χώρα στίς ἐγκαταστάσεις τοῦ «Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν» πού ὀρίζεται στήν Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Βλατάδων στή Θεσσαλονίκη καί ὅπως ἔγραψαν χαρακτηριστικά οἱ ἐφημερίδες ἔγινε μέ τίς εὐλογίες τοῦ NATO.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ νά ἐπισημάνουμε στούς διοργανωτάς τοῦ Σεμιναρίου ὅτι ὅλη αὐτή ἡ φιλολογία περί πολυπολιτισμικότητος κλπ., ὄχι κατ' ἀνάγκην κακή καθ' ἑαυτήν, ἀλλά μέ τόν τρόπο πού καλλιιεργεῖται καί κυρίως ἀπό αὐτούς πού προωθεῖται, δέν εἶναι παρᾶ ἐργαλεῖο ἀνασηματισμοῦ τῆς παλαιᾶς Τάξεως Πραγμάτων καί δημιουργίας τῆς Νέας γιά νά θυμηθοῦμε καί τόν πολύ Χάντιγκτον.

Ἄς μᾶς συγχωρηθεῖ νά ὑποβάλουμε τήν «ἀφελῆ» ἐρώτηση: Μήπως μέ τέτοιες διοργανώσεις, μέ τίς εὐλογίες μάλιστα τοῦ NATO, γινόμαστε «νεροκουβαλητές» τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων τῆς «Νέας Ἐποχῆς»;

Οἰκουμενικό Φόρουμ Χριστιανῶν Γυναικῶν τῆς Εὐρώπης

Ἐνα περίεργο Συνέδριον μέ τή συνεργασία δυστυχῶς καί ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καί φορέων πραγματοποιήθηκε ἀπό 29.6 ἕως 3.7.2000 στήν Περαία Θεσσαλονίκης.

Τό ὄργάνωσε τό (διομολογιακό) «**Οἰκουμενικό Φόρουμ Χριστιανῶν Γυναικῶν τῆς Εὐρώπης**» στό ὁποῖο μετέχουν χριστιανές πού ἀνήκουν σέ διάφορα δόγματα.

Τό θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν: **«Ἀναζητώντας τή γυναικεία ψυχή τῆς Εὐρώπης. Μύθος ἢ Πραγματικότητα;»**

Τό θέμα ἀπό μόνο του εἶναι ἀλήθεια ὅτι μᾶς παραπέμπει περισσότερο σ' ἕνα χῶρο νεοπαγανιστικοῦ παρᾶ χριστιανικοῦ προβληματισμοῦ.

Τό Φόρουμ, ὅπως διαβάσαμε στό σχετικό πληροφοριακό φυλλάδιο, «εἶναι μιά ἀνεξάρτητη ὄργάνωση. Ἔχει ἀντιπροσώπους καί ὁμάδες - μέλη σέ 29 εὐρωπαϊκές χῶρες. Ἔχει λειτουργικές σχέσεις μέ ἄλλες ὀργανώσεις, πού ἔχουν παρόμοιους στόχους καί ἰδανικά π.χ. - Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. - Ἐξαρχικό Συμβούλιο γιά λαϊκούς. - Συνέδριον Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν. - Οἰκουμενική Ἐνωση Ἀκαδημιῶν καί Κέντρων τῶν Λαῶν Εὐρώπης. - Παγκόσμια Ἡμέρα Προσευχῆς στήν Εὐρώπη. - Παγκόσμια Χριστιανική Ὁμοσπονδία Σπουδαστῶν στήν Εὐρώπη. - XEN (Χριστιανική Ἐνωση Νεανίδων). - Εὐρωπαϊκή Ἐταιρία Γυναικῶν γιά Θεολογική Ἔρευνα. - Παγκόσμια Ἐνωση Καθολικῶν Γυναικείων Ὁρ-

γανώσεων. - 'Αδελφότητα τοῦ ἐλάχιστου νομί-
σματος. - Εὐρωπαϊκὴ Σύνοδος Γυναικῶν».

Ἐντύπωση προξενεῖ στό πρόγραμμα τοῦ
Συνεδρίου ἢ ἀναφορά στή λατρεία.
Διαβάζουμε ἐπί λέξει: «Θά ὑπάρχει καθημε-
ρινή πρωϊνή λατρεία, προετοιμασμένη ἀπό
γυναῖκες διαφόρων χωρῶν. Ὅλες οἱ λατρεῖες
συμπεριλαμβανομένης καί τῆς τελευταίας Κυ-
ριακάτικης λατρείας, θά εἶναι **οἰκουμενικές**».
Ἐπίσης: «Πολιτιστική βραδυά μέ διαφορετι-
κές ομάδες πού προσεγγίζουν τίς γυναικεῖες
δραστηριότητες μέ **ὀλιστική ἀντίληψη**, παρα-
δοσιακός χορός, μουσική, **«ὁ καθρέφτης τῆς
'Αφροδίτης»**, χειροτεχνίες, ἀγιογραφία κλπ.».

Δέν ξέρουμε ἂν ὀφείλεται σέ ἀδλεψία,
πάντως στό πρόγραμμα τό πρόγευμα προη-
γεῖται τῆς προσευχῆς, ἡ ὁποία καί αὐτή ὅπως
εἶπαμε εἶναι «οἰκουμενική», τό ὁποῖο προ-
φανῶς μεταφράζεται σέ διομολογιακή.

Ἐπίσης δέν καταλάδαμε γιατί στή
Δήλωση Συμμετοχῆς στό σημεῖο πού
ἐρωτᾶται ἢ συνέδρος γιά τό εἶδος διατροφῆς
πού προτιμᾶ, ἀναφέρεται πρῶτα τό «φυτοφά-
γος». Ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι κυρίως οἱ ἐπιρρα-
σμένοι ἀπό τίς ἀνατολικές θρησκείες ἐπιλέ-
γουν τή φυτοφαγική διατροφή, χωρίς βέβαια
αὐτό νά εἶναι ἀπόλυτο.

ΝΑΙ στό θρησκευμα λένε οἱ Ἰσραηλινοί

Μεταφέρουμε ἀπό τήν ἐφημερίδα «*Ελεύ-
θερος Τύπος*» (30.8.2000):

Κατά τή χθεσινή συνάντηση τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου μέ τόν ὑπουργό Θρησκευμάτων τοῦ
Ἰσραήλ κ. Γιόσι Μπεϊλίν, ὁ ὁποῖος εἶναι καί
ὑπουργός Δικαιοσύνης τῆς χώρας, διαπιστώ-
θηκε μιά ἐντυπωσιακή ταύτιση ἀπόψεων τῶν
δύο πλευρῶν στό θέμα τῶν ταυτοτήτων.

**Ἐρωτηθεῖς, μάλιστα, ὁ κ. Μπεϊλίν σχετικά
μέ τό τί ἰσχύει στό Ἰσραήλ, ἀντί ἀπαντήσεως
ἐβγαλε τήν ταυτότητά του, τήν ἐπέδειξε στόν
κ. Χριστόδουλο καί εἶπε ὅτι στό Ἰσραήλ
ὑποχρεωτικά ἀναγράφονται τό θρησκευμα
καί ἡ ἐθνικότητα. Σέ ἄλλη ἐρώτηση τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου, ἐάν ἡ κυβέρνηση τοῦ
Ἰσραήλ ἔχει τήν πρόθεση νά ἀλλάξει τίς ταυ-
τότητες, ὁ ὑπουργός ἀπάντησε ὅτι κάτι τέτοιο
δέν θά ἦταν δυνατόν χωρίς τήν εὐρύτερη
συναίνεση τοῦ Ἰσραηλινοῦ λαοῦ.**

Μέ τή σειρά του, ὁ κ. Μπεϊλίν, ὁ ὁποῖος

φάνηκε ἰδιαίτερα ἐνημερωμένος σχετικά μέ
τό θέμα τῶν ταυτοτήτων στήν Ἑλλάδα, ἔθεσε
τό ἐρώτημα στόν προκαθήμενο τῆς Ἑλλη-
νικῆς Ἐκκλησίας γιά ποιό λόγο ἡ ἑλληνική
κυβέρνηση ἀποφάσισε τήν ἀφαίρεση τοῦ
θρησκευματος ἀπό τίς νέες ταυτότητες.

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἀπάντησε: «Δέν κατα-
λαβαίνουμε ποιός λόγος ὑπαγόρευσε τήν
ἀφαίρεση τῶν στοιχείων τοῦ θρησκευματος.
Ἐμεῖς, πάντως, προτείνουμε τήν προαιρετική
ἀναγραφή».

Σχόλιο: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, βέβαια, εὐγε-
νῶς φερόμενος δέν εἶπε στόν Ἰσραηλινό
ὑπουργό ὅτι κατ' ἀπαίτησιν τοῦ ἀμερικανοε-
βραϊκοῦ λόμπυ ἀπεφασίσθη ἡ ἀφαίρεση τοῦ
θρησκευματος ἀπό τίς ἑλληνικές ταυτότητες.
Οἱ Ἑβραῖοι αὐτό ἀκριβῶς πού ἐπιθυμοῦν νά
ἀναγράφεται στίς δικές τους ταυτότητες γιά νά
διατηρήσουν τήν ἐθνική καί θρησκευτική τους
συνοχή, ἐπίεσαν νά μήν ἀναγράφεται στίς
δικές μας ταυτότητες γιά νά ἐπιτευχθεῖ ὁ ἐθ-
νικός καί θρησκευτικός μας ἀποχρωματισμός.

Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἀποκαλύπτεται σέ δημο-
σίευμα τῆς ἴδιας ἐφημερίδος (Τετάρτη 26
Ἰουλίου 2000), «καί τό ἀμερικανικό Στέητ
Νηπάρτμεντ παρενέβη στό ἑλληνικό ὑπουρ-
γεῖο Ἐξωτερικῶν γιά τό ἴδιο θέμα, μετά ἀπό
αἴτημα τοῦ Ἀμερικανοεβραϊκοῦ Συμβουλίου
καί τῆς ἀμερικανικῆς Γερουσίας. Κυβερνητι-
κός παράγοντας ἐπιβεβαίωσε ὅτι ὑπῆρξε τέ-
τοιο αἴτημα καί στίς συναντήσεις τοῦ Κ. Ση-
μίτη ἀπό τούς ἐκπροσώπους τοῦ Ἀμερικανοε-
βραϊκοῦ Συμβουλίου ἀπό τό 1999».

Μέ ἐθνικότητα οἱ ἑλβετικές ταυτότητες

Στίς ἑλβετικές ταυτότητες, ὅπως καί στίς
ταυτότητες πολλῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρα-
τῶν, ἀναγράφεται ἡ ἐθνικότητα. Διερωτᾶται
κανεῖς: εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχει στίς ταυτό-
τητες τῶν «κοσμοπολιτῶν» Ἑλβετῶν καί νά
ἀπαλείφεται ἀπό τίς ἑλληνικές, τή στιγμή πού
ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε ἀσυγκρίτως πιό
ἀνεπτυγμένη, λόγω τῆς -τουλάχιστον- τρισχι-
λιετοῦς μας Ἱστορίας, ἐθνική συνείδηση ἀπ'
ὅτι οἱ Ἑλβετοί;

Χωρίς ἀμφιβολία κάποιοι ἐνοχλοῦνται
ἀπό τήν ἀναγραφή τῆς ἐθνικότητος, ὅπως καί
τοῦ θρησκευματος, στίς ταυτότητές μας.

Σύμβολο αντίστασης στη Νέα Τάξη

Μεταφέρουμε ένα μικρό απόσπασμα από την επιφυλλίδα του κ. Χρήστου Γιανναρά στην έφημ. «Καθημερινή» (18.6.2000):

«Η Νέα Τάξη (όπως ακριβώς και κάθε παλαιότερη Νέα Τάξη) αρνείται στη θρησκεία να συνιστά παράγοντα κοινωνικής συνοχής και ιδιαιτερότητας πολιτισμού ύπονομεύοντας την παγκοσμιοποιημένη νεοταξική όμοτροπία».

Και παρακάτω: «Τό νόημα της επιφυλλίδας είναι μόνο μία προσωπική δήλωση: Ἄρνούμαι νά καταγράψω στην αστυνομική ταυτότητα τό ἄθλημα μετοχής στό ἐκκλησιαστικό σώμα. Ἄλλά ἀπό τή στιγμή πού ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευάτος γίνεται σύμβολο ἀντίστασης στη Νέα Τάξη, ὡς πολίτης, ἀκόμη ἐλεύθερος, τήν ἀπαιτῶ».

Πρός κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Ἐπιβεβαιώθηκαν οἱ φόβοι ὅτι ἡ ἀφαίρεση τοῦ θρησκευάτος (καί τῆς ἐθνικότητος) ἀπό τίς νέου τύπου ταυτότητες ἦταν ἡ κορυφή τοῦ παγόδου. Ἦδη ἄρχισαν νά ὑλοποιῶνται καί τά ἄλλα μέτρα προκειμένου νά μᾶς ὀδηγήσει ἡ κυβέρνηση, ὅπως ὄνειρεύεται, σέ ἕνα ἄθρησκο κράτος. Ἐνα δῆμα πρὸς τόν ἐθνικό καί θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῆς νέας γενιάς καί τῆς κοινωνίας μας γενικότερα, εἶναι καί ἡ ἀφαίρεση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπό τά ἐξεταζόμενα στίς Πανελλαδικές Ἐξετάσεις τῆς Β' Λυκείου. Ἡ ὑποδάθμιση αὐτή ἀνοίγει τό δρόμο ὅπως φοβεῖται -καί δικαίως- ἡ Ἐκκλησία γιά τή μελλοντική κατάργηση τοῦ μαθήματος ἢ γιά τήν ριζική ἀλλαγὴ τοῦ σημερινοῦ χαρακτήρος του.

Τά ὑπόλοιπα δῆματα, καθὼς θά ἐφαρμόζε-ται ἡ «μέθοδος τοῦ σαλαμοῦ», τὰ ἔχει προ-διαγράψει ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλος.

Ἄνεπιθύμητοι στό χῶρο Σένγκεν

Στήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» (3.8.2000) ὑπό τόν τίτλο «Καμώματα Σένγκεν» δημοσιεύθηκαν τὰ ἑξῆς:

«Ἐλληνας ὑπήκοος παντρεύεται στίς ἀρχές τοῦ χρόνου στό Βελιγράδι Σέρβα ὑπήκοο, πού προηγουμένως ζοῦσε στήν Ἀθήνα

καί εἶχε παραβιάσει τήν ἄδεια παραμονῆς της στήν Ἑλλάδα, πληρώνοντας τό σχετικό πρόστιμο.

Τήν ἐπομένη τοῦ γάμου, τό ἑλληνικό προξενεῖο Βελιγραδίου διαβεβαιώνει ὅτι ἐντός 20 ἡμερῶν θά χορηγοῦσε δίζα στήν ἐν λόγῳ κυρία.

Ἐκτοτε ἔχουν περάσει ὀκτώ μῆνες καί ἡ μόνη πληροφορία πού δόθηκε στόν ἐνδιαφερόμενο σύζυγο (πού στό μεταξύ εἶχε ἐπιστρέψει στήν Ἑλλάδα), ἦταν ὅτι ἡ σύζυγός του «ἀπορρίπτεται ἀπό τόν ὑπολογιστή τοῦ Σένγκεν».

Ὁ δυστυχῆς σύζυγος ἐπικοινωνῆσε μέ τή διεύθυνση κρατικῆς ἀσφάλειας, ἡ ὁποία τόν διαβεβαίωσε ὅτι δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα γιά τή σύζυγό του. Ἐκτοτε τό προξενεῖο Βελιγραδίου ἐσίγησε.

Καί ὁ Ἕλληνας πολίτης Π.Τ. ἀπέστειλε ὅλα τά σχετικά ἔγγραφα στόν ὑπουργό Ἐξωτερικῶν, μήπως καί θγάλει ἄκρη στό πρόβλημά του. Λέτε νά τὰ καταφέρει;

Σχόλιο: Ἰδού, λοιπόν, πού δικαιώνονται οἱ φόβοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἤδη ἀπό τό 1997 σέ ἐπίσημα κείμενά της ἐτόνιζε τόν ρατσιστικό χαρακτήρα τῆς Συμφωνίας Σένγκεν καί τόν κίνδυνο ἀποκοπῆς μας ἀπό τοὺς Ὁρθοδόξους λαοὺς τῶν Βαλκανίων καί τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Τελικά μέ τήν Σένγκεν ποιός καθορίζει τά κριτήρια εἰσόδου ἀλλοδαπῶν στήν Ἑλλάδα; Οἱ ἑλληνικές Ἀρχές ἢ ὁ ὀποιοσδήποτε ἀνθυποχωροφύλαξ τοῦ Βελγίου ἢ τοῦ Λουξεμβούργου; Μήπως τελικά ἔχουμε κατάφωρη παραβίαση τῆς Ἐθνικῆς μας Κυριαρχίας καί ταπείνωση τῆς ἐθνικῆς μας Ἀξιοπρέπειας; Ἀναμένουμε ἀπαντήσεις ἀπό τοὺς ὑποστηρικτές τῆς Σένγκεν καί ιδίως ἀπό ἐκείνους πού διεκήρυσσαν ὅτι: «Ἡ Συμφωνία Σένγκεν μᾶς χρειάζεται γιά τήν παρακολούθηση καί τόν ἐντοπισμό τῶν ἐγκληματιῶν». Φαίνεται ὅτι γιά κάποιους ἐγκεφάλους τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης πᾶς Σέρβος Ὁρθόδοξος εἶναι ἐγκληματίας!...

Τό Ἑλληνικό Ἐξωτερικῶν Διοργανωτῆς Συνεδρίου

γιά ἀνύπαρκτες μειονότητες στήν Ἑλλάδα!

Μεταφέρουμε ἀπό τήν «Ἀνασκόπηση»

του γνωστού δημοσιογράφου Ν. Ί. Μέρτζου (έφημ. «*Ελληνικός Βορράς*» της *Θεσσαλονίκης*, 9.7.2000):

«Υπό την αιγίδα του υπουργείου Ξεω-
τερικών και μέ χρηματοδότησή του, μέ κύριο
είσηγητή τόν νομικό σύμβουλο του
Πρωθυπουργού, οργανώνονταν μέσα στό
υπουργείο Ξεωτερικών συνέδριο για τήν
αναγνώριση έξι «μειονοτικών γλωσσών» και
ίσαρίθμων «έθνικών μειονοτήτων» στήν
Έλλάδα. «Αρβανίτες, Βλάχοι, Μακεδοδούλ-
γαροι, Τσιγγάνοι, Πομάκοι και Τουρκοί»
αναφέρονται στό επίσημο πρόγραμμα του
συνεδρίου τό όποιο ματαιώθηκε τήν τελευ-
ταία στιγμή έπειδή οί δλαχόφωνοι Έλληνες
Νομάρχες, βουλευτές, Δήμαρχοι και Κοινο-
τάρχες άπειλησαν νά μπουκάρουν μέ τά φλά-
μπουρά τους στό ύπουργείο Ξεωτερικών και
νά τά κάνουν όλα λίμπα έν πλήρει συνεδριά-
σει!...».

Γιά τό ίδιο θέμα στό «*Βήμα*» (1.7.2000) ό
Άγγελος Στάγκος έγραψε: «Η μεγαλοπρε-
πής «γκάφα» άποσοδήθηκε τήν τελευταία
στιγμή (...) Άλλά από τή στιγμή πού τό
Ύπουργείο Ξεωτερικών θέτει τήν εκδήλωση
υπό τήν αιγίδα του και οί νομικοί σύμβουλοι
τόσο του ύπουργού όσο και του
Πρωθυπουργού συμμετέχουν σέ αυτή, ή
υπόθεση προσλαμβάνει άλλες διαστάσεις.
Άν δέν ήταν έτσι, δέν θά έσπευδε τελικά τό
υπουργείο Ξεωτερικών νά ματαιώσει τήν εκ-
δήλωση. Η άνησυχία πάντως πού προκαλεί ή
διαπίστωση ότι ένα όλόκληρο ύπουργείο εί-
ναι έτοιμο νά κάνει τέτοια «γκάφα» παραμέ-
νει. (...)

Άγνωστο ποιόί ήταν οί έγκέφαλοι πού
σκέφθηκαν νά δημιουργήσουν μειονοτικά
προβλήματα, άκόμη και εκεί όπου δέν ύπάρ-
χουν. Ξε όσων είναι γνωστά, δέν ύπάρχει καν
πίεση από ομάδες Άρβανιτών ή Βλάχων ή
και Τσιγγάνων για νά αναγνωρισθούν ως μει-
ονότητα. Η ήμερίδα όμως θά μπορούσε νά
χρησιμεύσει ως μιά αρχή και κάποια στιγμή ή
Έλλάδα νά εμφανισθεί ως πολυπολιτισμική
χώρα και άργότερα πολυεθνική, κατ' όμολο-
γίαν προφανώς μέ τή Γιουγκοσλαβία, ή
όποια διελύθη εις τά έξ ών συνετέθη, και μέ
άλλες χώρες πού άπειλούνται μέ διάλυση».

Νεοπαγανισμός μέ κρατικά έξοδα

Έπανελήφθη και έφέτος τό κροῦσμα πού
είχαμε πέρσει αλλά και παλαιότερα, νά
μένουν άνοικτοί αρχαιολογικοί χώροι (54
έφέτος σέ όλη τήν Έλλάδα) κατά τήν πανσέ-
ληνο του Αυγούστου προκειμένου νά δοθεί ή
δυνατότητα νά πάν εκεί τό βράδυ οί λάτρεις
της πανσελήνου. Μάλιστα τό επίσημο κράτος
μέ τήν κίνησή του αυτή και μέ μουσικές εκδη-
λώσεις στους έν λόγω αρχαιολογικούς χώ-
ρους και άλλες (πόσα εκατομμύρια κόστισαν
άραγε;) κάνει τόν «προαγωγό» των πολιτών
στό χώρο του άποκρυφισμού.

Οί εκδηλώσεις μέ τίτλο «Μουσική μέ τήν
Πανσέληνο. 54 Τόποι Ίεροί στό φως του φεγ-
γαριού» (τό νοηματικό βάρος πέφτει στή λέ-
ξη Ίεροί), οργανώθηκαν τήν Τετάρτη 16 Αυ-
γούστου από τό Ύπουργείο Πολιτισμού. Και
δέβαια ή χρονική σύμπτωση της Πανσελήνου
μέ τή γιορτή της Παναγίας (τήν προηγουμέ-
νη) δέν πέρασε άπαρατήρητη.

Άνάγκη έπανορθώσεως

Άξιέπαινη ή πρωτοβουλία της Ίεράς Άρ-
χιεπισκοπής Άθηνών νά προχωρήσει στή σύ-
σταση, όργάνωση και λειτουργία Έκκλησια-
στικής Ύπηρεσίας μέ τήν έπωνυμία «**Κέντρον
Στήριξης Οικογένειας**» (Φ.Ε.Κ. 145, τ. Α΄ της
12.7.1999).

Όμως μεταξύ των διορισθέντων μελών του
πρώτου Διοικητικού Συμβουλίου μέ τριετή
θητεία, είδαμε μέ εκπληξη και τό όνομα της
κας Ίωάννας Μαρη, Συμβούλου Έπικρα-
τείας, ή όποία ίδρυσε πρό έτών και είναι
έπικεφαλής όργανώσεως μέ τήν όνομασία
**«Πανελλήνια Έταιρεία Προγεννητικής
Άγωγής»**.

Η όργάνωση αυτή δέν έχει κανένα έπιστη-
μονικό χαρακτήρα, όπως μπορεί νά υποθέσει
κάποιος εκ του τίτλου της. Άντιθέτως,
άπηχει τίς άπόψεις του κινήματος της λεγο-
μένης θετικής σκέψεως πού κινείται σέ χώρο
έξωχριστιανικό. Σύμφωνα μέ άπόφαση της
«Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Έκκλησιών και
Ίερών Μητροπόλεων επί Θεμάτων Αίρέσεων
και Παραθρησκείας», πού συνήλθε από 20
έως 26 Σεπτεμβρίου 1995, ή όργάνωση της
κας Ίωάννας Μαρη χαρακτηρίζεται ως άσυμ-

βίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Εἶναι καταγεγραμμένη στόν κατάλογο τῶν ὁμάδων αὐτῶν πού κατήρτισε ἡ Ζ΄ Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψη ὑπ' αὐξ. ἀρ. 299.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

Δέν γνωρίζει ἡ δεξιά τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά; Ἐλπίζουμε ὅτι ὅσον τάχιστα θά ἀπομακρυνθεῖ ἡ κ. Ἰωάννα Μαρη ἀπό τή θέση αὐτή, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νά ἰσχύει ὁ ἐν λόγω ἐπίσημος κατάλογος τῶν αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων.

Νά νομοποιηθεῖ ἡ βλασφημία!

Ἐπάρχει, λοιπόν, καί «Σύνδεσμος γιά τήν Κατάργηση τῶν Νόμων πού καταστέλλουν τή Βλασφημία καί γιά τό Δικαίωμα τῆς Ἐλεύθερης Ἐκφρασης».

Ὅπως διαβάζουμε σέ διαφήμιση στό «Ἐψιλον» τῆς Κυριακάτικης «Ἐλευθεροτυπίας» 3 Σεπτεμβρίου 2000 σελ. 64, ἡ μελέτη «ἀφορᾷ τή χρήση τῆς αὐθαίρετης κατηγορίας τῆς βλασφημίας ἐναντίον ὁποιοδήποτε δέν συμμορφώνεται μέ τό τρέχον σύστημα ἠθικῆς καί ἀξιών. Ὅπως ἡ περίπτωση Ἀνδρουλάκη καί τοῦ βιβλίου του».

Πρόκειται νομίζουμε γιά χαρακτηριστική περίπτωση νεοεποχίτικης διαστροφῆς καί ἀντιστροφῆς τῶν νοημάτων καί τῶν ἀξιών. Οἱ θύτες κατηγοροῦν τά θύματα, γιατί αὐτά ἔχουν τό «θρόσος» νά ὑπερασπίζονται τόν ἑαυτό τους καί τίς ἀξίες τοῦ πολιτισμοῦ τους.

Ἀρχιεραβδίνος τοῦ Ἰσραήλ λέει ΝΑΙ στό μετενσάρκωση

Μεταφέρουμε ἀπό τήν ἐφημ. «Μακεδονία» (9.8.2000):

«Τήν Κυριακή προκάλεσε σάλο ὑποστηρίζοντας ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πού χάθηκαν στό Ὀλοκαύτωμα ἦταν «μετενσαρκώσεις ἀμαρτωλῶν πού ἐπέστρεψαν στή γῆ, γιά νά πληρώσουν γιά τίς ἀμαρτίες τους». Ὁ ἰσχυρότερος ραβδίνος τοῦ Ἰσραήλ, (Γιοσέφ Ὀθαντιά πού ὑποστήριξε τά περί μετενσαρκώσεως), πνευματικός ἡγέτης τοῦ κόμματος «Σάς», ἀναγκάστηκε σέ ἀναδίπλωση. Ὡστόσο χθές ὁ ἐπιχειρηματίας Ἰτζχάκ Γιακόμποβιτς κατέθεσε ἀγωγή ζητώντας ἀπό τόν Ὀθαντιά ἀποζημίωση ὕψους 1.000.000 σκεῖλ (88 ἑκατ. δρχ.), ἐπικαλούμενος τήν τεράστια ζημιὰ πού προ-

κάλεσαν οἱ δηλώσεις στόν πατέρα του».

Σχόλιο: Ἡ εἶδηση αὐτή ἐπιβεβαιώνει τήν ἄποψη ὅτι ἡ σημερινή θρησκεία μιᾶς μεγάλης μερίδος Ἑβραίων εἶναι ὁ Ταλμουδισμός (ἀπό τό Ταλμούδ) πού καμμιά οὐσιαστική σχέση δέν ἔχει μέ τή Βίβλο. Ὁ Ταλμουδισμός εἶναι ἀποκρυφισμός, στό πλαίσιο τοῦ ὁποίου γίνεται δεκτὴ καί ἡ θεωρία τῆς μετενσαρκώσεως γιά τήν ὁποία μίλησε ὁ ἀρχιεραβδίνος.

Ἐνα νεοποχίτικο μοναστήρι (Μπόζε στή Βόρειο Ἰταλία).

Μετά τή Β΄ Βατικανή Σύνοδο (δεκαετία τοῦ '60), δραστηριοποιεῖται στή Βόρειο Ἰταλία, κοντά στό Τορίνο ἓνα ἰδιότυπο μοναστήρι. Σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα πού τό Μπόζε δίνει γιά τόν ἑαυτό του πρόκειται γιά μιὰ διομολογιακή κοινότητα στήν ὁποία ζοῦν παπικοί καί προτεστάντες, ἄνδρες καί γυναῖκες μαζί. Τό στοιχεῖο αὐτό βέβαια δέν συναντᾶται στήν παράδοση οὔτε τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς οὔτε τῆς Δύσεως, ὅπου ἀνέκαθεν τά μοναστήρια ἦταν ἀμιγῆ (ἀνδρικά ἢ γυναικεῖα).

Ὅπως διαβάζουμε, «Ἡ κοινότητα ἀριθμεῖ περίπου ἑβδομήντα πρόσωπα, ἄνδρες καί γυναῖκες, μερικοί τῶν ὁποίων εἶναι εὐαγγελικοί. Ἐπίσης ὑπάρχουν μέλη καί ἄλλων θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν». (Βλ. ἄρθρο στήν ἐφημ. «Ἡ ἀλήθεια», ἐπίσημο μηνιαῖο δημοσιογραφικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τεύχος Ἰουνίου 2000 σελ. 14, ὑπό τόν τίτλο «Διεθνῆ Οἰκουμενικά Συμπόσια Ὁρθόδοξης Πνευματικότητος», ὑπογεγραμμένο ἀπό κάποιον Κ.Π.Χ. (ἴσως Κωνσταντῖνος Π. Χαραλαμπίδης, καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.), ὅπου ὁ ἀρθρογράφος ἐκφράζεται μέ τά ἐπαινετικότερα λόγια γιά τό «μοναστήρι» καί τήν προσφορά του).

Ἐπὶ τόν ὄρο «μέλη καί ἄλλων θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν» (πέραν τῶν παπικῶν καί προτεστάντων), δέν γνωρίζουμε ἂν πρέπει νά ἐννοήσουμε ὀρθοδόξους ἢ μέλη ἄλλων θρησκειῶν.

Ἡ Μονή Μπόζε (Bose) δέν ταυτίζεται μέ τό Οἰκουμενικό Ἰνστιτοῦτο τοῦ Μποσέ.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτη ἡ ἐπιμονή μέ τήν ὁποία ἡ ἰδιότυπη μονή τοῦ Μπόζε πολιορκεῖ ὀρθόδοξα μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους

αλλά και εκτός αυτού.

Τά «Συμπόσια Ὁρθόδοξης Πνευματικότητας» πού διοργανώνει, πολύ φοβούμεθα ὅτι δέν ἔχουν ὡς κίνητρο τό ἐνδιαφέρον γιά τήν Ὁρθοδοξία (ὅπως παρουσιάζονται), ἀλλά ἀποτελοῦν προσπάθεια διεισδύσεως στό χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπό τόν μανδύα τῆς ἀγάπης, προσπάθεια ἀλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ὄχι πλέον μέ σταυροφορίες ἀλλά μέ «ἐπίθεση ἀγάπης» πού ξεκίνησε ἀπό τό Βατικανό μετά τό 1960.

Ἄλλά καί ἀγνά νά ἦταν τά κίνητρα, τό ὅλο πνεῦμα τοῦ διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ ἀπό τό ὁποῖο ἐμφοροῦνται οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπόξε, τό ὁποῖο γκρεμίζει τά σύνορα μεταξύ ἀληθείας καί πλάνης στό πλαίσιο τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων» ἢ τῶν «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», μόνο ζημία μπορεῖ νά προκαλέσει σ' ἐμᾶς τούς Ὁρθοδόξους.

Ὁ κ. Δαφέρμος καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο

Στά «*Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*» τοῦ ἔτους 2000, σελ. 923-924, διαβάζουμε ὅτι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Δαφέρμος εἶναι ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ὁφφικιάων τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας «Παναγία ἢ Παμμακάριστος» ἐν Ἀθήναις, κατέχων τό ὄφφικιον τοῦ Ἱεραρχοῦ Μεγάλου Πρωτεκδικίου.

Εἶναι ὁ γνωστός Πρόεδρος τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων ἢ πρόκειται γιά συνωνυμία; Ἐκ τοῦ ὄφφικίου συνάγουμε ὅμως ὅτι ὁ ἐν λόγω κ. Δαφέρμος πρέπει νά ἔχει σχέση μέ τό χῶρο τῆς Δικαιοσύνης. Τέτοια σύμπτωση;

Τό κράτος παρανομεῖ στό θέμα τῶν ταυτοτήτων καί ὄχι οἱ πολῖτες

Ἐλέχθη ἀπό ἐκκλησιαστικά χεῖλη ὅτι εἶναι δύσκολο νά συστήσουμε στόν κόσμο νά μήν παραλάβει τίς νέες ταυτότητες χωρῆς τό θρησκευμα καί τήν ἐθνικότητα, διότι θά ἦταν τρόπον τινά σάν νά τοῦ συνιστούσαμε νά παρανομήσει.

Νομίζουμε ὅτι συμβαίνει ἀκριδῶς τό ἀντίθετο. Ἡ πρόσφατη ὑπουργική ἀπόφαση Χρυσοχοϊδῆ - Δρυῦ μέ τήν ὁποία καθορίζεται

ὁ τύπος τῶν νέων ταυτοτήτων εἶναι παράνομη, διότι ἐνῶ ἐκδίδεται κατ' ἐφαρμογήν, ὑποτίθεται, τοῦ νόμου 1988/91, στήν πραγματικότητα τόν ἀνατρέπει, διότι ὁ νόμος αὐτός ὁρίζει ὡς ὑποχρεωτική τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος, ὅπως καί τῆς ἐθνικότητος καί τῶν ἄλλων στοιχείων πού ἀφαιροῦνται.

Συνεπῶς ἡ ὑπουργική ἀπόφαση εἶναι παράνομη καί ὄχι ἐνδεχομένη μελλοντική σύσταση τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τούς πιστούς νά μήν παραλάβουν τίς νέου τύπου ταυτότητες.

Ποινές σέ Ρουμάνους πατέρες γιά τήν ἐπίσκεψη πάπα

Σύμφωνα μέ ἔγκυρες πληροφορίες, μαθητές τοῦ μακαριστοῦ πατρός Κλεόπα Ἡλίου ἀπό τήν Ρουμανία τιμωρήθηκαν μέ ἀργία ἑνός μηνός, διότι στά κηρύγματά τους ἤσκησαν κριτική στήν ἐκεῖ Διοικοῦσα Ἐκκλησία γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα πέρυσι στή Ρουμανία.

«Ἀριστερή Θεολογία»

Μέ αὐτόν τόν ἀθεολόγητο τίτλο ἐγκυκλοφορήθη ἀπό τήν γνωστή γιά τίς μονίμως ἀντικλησιαστικές θέσεις τῆς ἐφημερίδα «*Ἐλευθεροτυπία*» στίς 15.7.2000 εἰδικό ἔνθετο στό ὁποῖο γράφουν οἱ ἐπίσης γνωστοί γιά τίς θέσεις τους Σάββας Ἀγουρίδης, Μιλτιάδης Κωνσταντῖνου, Μάριος Μπέγζος, Ἰωάννης Πέτρου, καθηγητές ὅλοι αὐτοῖ τῶν δύο Θεολογικῶν μας Σχολῶν καί τό ἐπιτελεῖο τοῦ νεοεποχίτικου περιοδικοῦ «*God and Religion*» / «*Θεός καί Θρησκεία*». (Δημ. Μπεκριδάκης, Βασ. Ἀδραχτάς, Δημ. Ἀρκάδας, Δημ. Οὐλῆς, Ἀναστασία Τσερεντζούλια).

Ἄς μᾶς ποῦν ποιὰ εἶναι ἡ «Δεξιά Θεολογία» (γιατί θά ὑπάρχει καί «δεξιά» ἀφοῦ ὑπάρχει «ἀριστερή») καί ποιό τήν ἐκπροσωποῦν.

Περί ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κάποιοι Μητροπολίτες οἱ ὁποῖοι μάλιστα κάνουν μέ κάθε εὐκαιρία δηλώσεις διεκτραγωδώντας τήν ἐκκοσμίκευση καί τήν ἔκπτωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους στίς ἡμέρες μας, δέν ἐνημέρωσαν τίς Ἱερέες Μονές τῆς ἐπαρχίας των γιά τό Πα-

νελλήνιο Μοναστικό Συνέδριο στά Μετέωρα;

Μέχρι ποῦ θά φθάσει ἡ διάθεσή τους γιά ἀντιπολίτευση στόν Ἀρχιεπίσκοπο;

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ ὁποία καί διοργάνωσε τό Συνέδριο, δέν θά ἔπρεπε σέ τέτοιες περιπτώσεις, ὅπως δέβαια καί στίς περιπτώσεις μὴ ἀναγνώσεως Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων κατὰ τό δοκοῦν ἢ μὴ συλλογῆς ὑπογραφῶν γιά τό θέμα τῶν ταυτοτήτων, νά ἔχει τόν λόγο;

Καί ἐρωτοῦμε: Εἶναι ἐκκλησιαστικό ἦθος αὐτό;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)
Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254
Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Μοναχόν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην
Τ.Θ. 18407 - 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται
ρητῶς ἡ πηγὴ προελεύσεως.